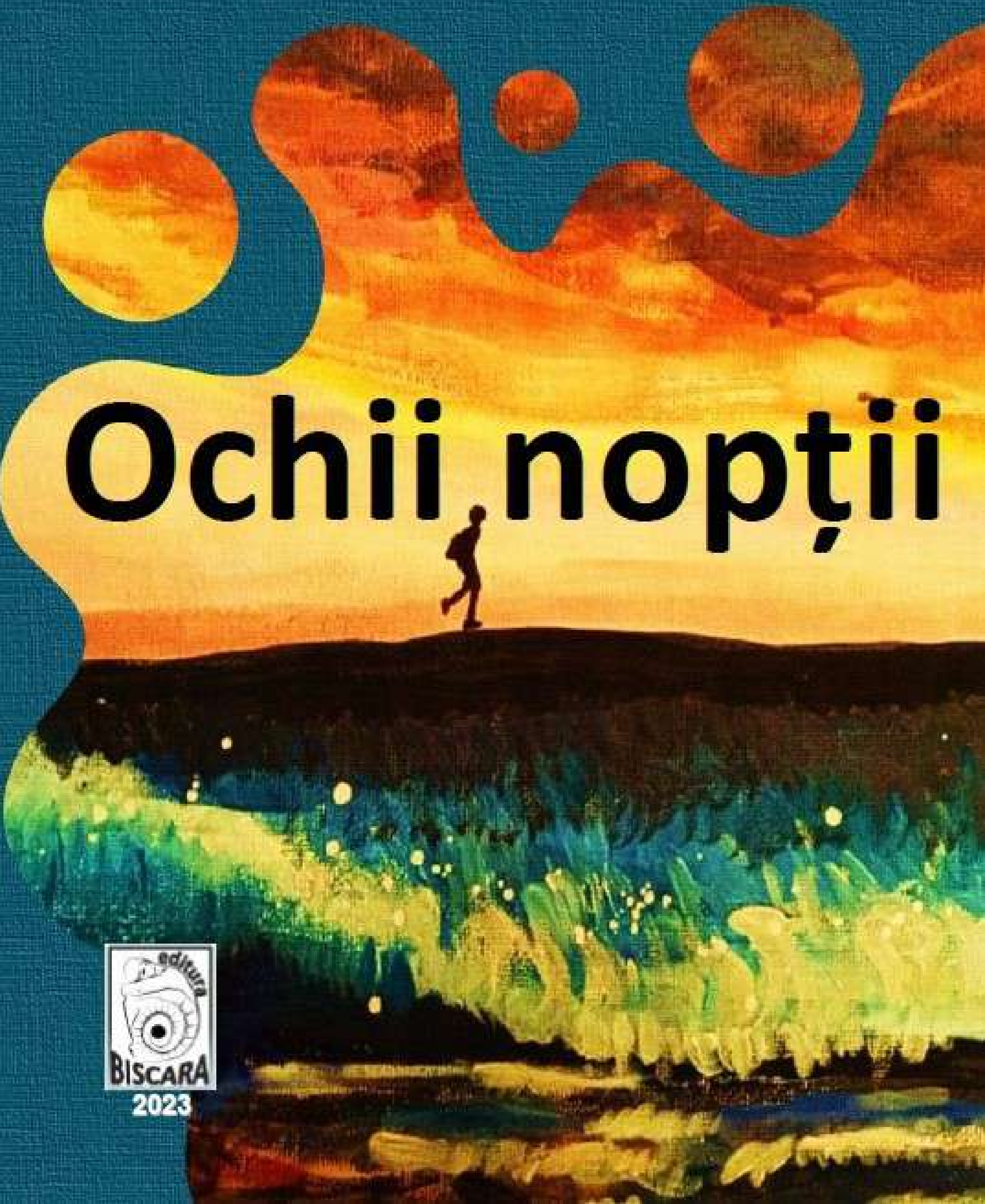
Cristian Mladin

Ochii nopții

CRISTIAN MLADIN • OCHII NOPȚII

editura BISCARA
2023

Cristian Mladin

Ochii nopții

proză scurtă fantastică

Editura BISCARA
Bucureşti
2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MLADIN, CRISTIAN
Ochii nopții: proză scurtă fantastică / Cristian Mladin. - București : Biscara, 2023

ISBN 978-630-6565-01-6

821.135.1

Cuvânt înainte: Autorul
Nota editorului (Sara Mina)
Text coperta IV:
Prof. Univ. Dr. Lavinia Betea
&
Prof. Constantin Dehelean,
Cenaclul „Luceafărul arădean”
&
Gabriel Cojocaru,
membru al Uniunii Scriitorilor din România

Coperta este prelucrarea grafică a picturii VARA, semnată de Cristian Mladin.

www.editurabiscara.ro

❀❀❀

Cuvânt înainte

Posibilităţile multiple ale exprimării literare sunt un adevărat balsam pentru suflet. Pe de altă parte, autorii se străduiesc să transmită un mesaj publicului larg, de frumos, de iubire, un adevărat jurnal al stărilor interioare, concretizate în creaţiile lor.

Chiar dacă sunt păreri pro şi contra, trebuie avută în vedere o continuă perfecţionare ca formă, ca mesaj, ca stil. Literatura ţine loc unui jurnal al stărilor trăite, iar un creator nu are dreptul să fie egoist, să ţină pentru el ceea ce crează, ce gândeşte, ce emană.

Prin orice canale posibile, cu orice efort, mesajul trebuie transmis, pentru că, trăind într-o lume axată pe lucruri materiale, pe efortul tot mai greu de a susţine familia, se acordă o importanţă tot mai mică culturii, artei şi frumosului.

Sentimentul de fericire dobândit prin ceea ce facem, prin ceea ce ne face plăcere, prin ceea ce lăsăm umanităţii în urma noastră, ne face speciali. Trebuie să ne opunem matrixului globalizării, prin puterea exemplului. Putem crea frumos în orice condiţii.

Cuvântul poate vindeca, literatura în general şi poezia în special, sunt forme puternice de terapie a sufletului, putând motiva sau armoniza. Prin ceea ce creăm, ne apropiem de Divinitate, fiind promotori ai mesajului de armonie, frumos şi pace.

❀❀❀

Dragii mei, aveţi în faţa dumneavoastră un nou om. Am fost o umbră în urmă cu câţiva ani, dar iată că acum sunt o părticică din Lumină. Nu ştiu cât la sută din PIB aţi alocat din resursele dumneavostră pentru apărare, cert este faptul că suntem în plin război. Suntem agresaţi zi de zi de criza economică şi politică, întâmpinăm dificultăţi emoţionale şi comunicaţionale în familie, la serviciu sau în societate.

Canale ale Divinităţii, reprezentanţii celor şapte arte sunt apărători ai Umanităţii în faţa provocărilor vieţii şi societăţii, care ne pot schimba dramatic, ne pot transforma în ceea ce nu suntem de fapt.

Există mulţi astfel de hoţi de vise, pentru care evoluţia umană nu e de dorit, globalizarea şi uniformizarea oamenilor şi a sufletelor fiind dezideratul spre care se tinde. Prin artă, creatorii sunt dovada vie că nu suntem doar roboţi integraţi în societate. Cuvântul vindecă, cuvântul alină, mângâie, excită, vibrează, dar poate în acelaşi timp jigni sau răni.

Sunt doi lupi în fiecare dintre noi, unul blând şi unul aspru. Depinde de noi pe care lup îl hrănim. Am avut varianta începerii unui jurnal în care să-mi exprim trăirile. Am ales forma poeziei, apoi a prozei, pentru posibilităţile multiple de a descrie cât mai aproape de real trăirile mele. În creaţiile mele, cuvântul nu face politică, nu face revoluţii, nu loveşte, el doar descrie, este un manifest al autorului, al trăirilor lui, pozitive sau mai puţin pozitive, un alter ego care se substituie unei

❀❀❀

portavoci îndreptate spre cei care citesc, ascultă şi înţeleg.

Cuvântul galopează pe câmpiile cerului, pune culoare acolo unde mai este nevoie, alină suferinţele sufletului şi vibrează pe strunele subtile ale muzicii dragostei. Vântul se joacă toamna, împrăştiind culori care mişcă viaţa, apa cântă în stropi de lumină, iar timpul îşi încetineşte curgerea, pulsând în cuvânt.

Cuvântul nu are formă fizică, nici gust, nici miros, dar el pătrunde nestingherit în cele mai ascunse unghere ale sufletului, oricâte obstacole ar avea în calea sa.

Nu toţi suntem mesageri, însă prin lectură, prin audiţie, prin contemplaţia artei, putem fi cu adevărat liberi, divini, putem rezona cu trăirile creatorilor, putem fi tot ceea ce visăm să fim, avatari care nu pot fi niciodată învinşi, pentru că Divinul este în noi şi cu noi. În vis şi în artă suntem liberi!

Autorul

Nota editorului

Întâlnirea mea cu scrierea lui Cristian Mladin a fost prilejuită de prima ediţie a Concursului POLARIS, organizat de editură în 2021. A participat cu proza DINCOLO DE VIAȚĂ, inclusă în Antologia celor mai valoroase texte din concurs, dar şi în volumul de faţă.

Cristian Mladin este o personalitate impregnată de un magnetism mistic, dar nu tenebros, ci diafan, tinzând spre puritate, deşi lasă aproape obsesiv ca întunericul nopţii să-i îmbrăţişeze scenariul povestirilor.

Personajele sale se dezvăluie pur şi simplu, se dăruiesc fără ostentaţie, lăsându-l pe cititor să le absoarbă esenţa, pe care s-o ocrotească în propriul subconştient, întru perpetuare.

Veţi găsi în volumul OCHII NOPȚII proză scurtă care evoluează pe treptele fantasticului de la tuşe fine, asociate cu alunecări de-o clipă în visare, către contururi pline de forţă, fie legate de o lume născocită, fie îmbrăţişând repere ale pământului nostru, ale matricei energetice cu care-am fost dăruiţi din vechime.

Trecerile de la real la oniric sunt surprinzătoare imagistic, ocrotite în vocabule calde, ce atenuează percepţia migrării din continuumul spaţiu-timp recognoscibil într-unul alternativ.

Deschizând cartea, veți avea parte de adevărate experienţe extrasenzoriale...

Sara Mina

❀❀❀

Alergătorul

Roţile se învârt. Spre înainte. Totdeauna spre înainte. Asfaltul gri este acum întunecat. Lumina apare şi dispare, pe măsură ce stâlpii de iluminat rămân în urma maşinii.

E frig. Puţinii trecători se grăbesc spre căldura caselor. Singur cu gândurile mele, mă îndrept spre parc. Acum o oră eram încă întins pe spate, cu mâna dreaptă sub cap, încercând să mă motivez.

Acesta e punctul critic. Îl simt şi îl ştiu. Cel mai greu e să te hotărăşti. Corpul preferă căldura confortabilă a patului, iar somnul îţi dă târcoale. De fiecare dată, mă înfrâng pe mine însumi. La început nu îmi reuşea, dar repetiţia m-a făcut ceea ce sunt acum.

Ritualul e de fiecare dată acelaşi. Tricoul tehnic, pantofii sport şi treningul negru. Indiferent cât de grea a fost ziua, alergarea îmi dă o stare de bine. Corpul secretă endorfine, iar gândurile aleargă odată cu mine.

Mă bucur că pot să alerg. Asta mă ţine în viaţă cu adevărat. E bine să ai un hobby. Cred că înlăuntrul nostru locuiesc mai multe energii care sunt în stare latentă majoritatea timpului. Iar dacă poţi să accesezi măcar una din aceste energii, devii tu însuţi o formă de energie.

Parchez maşina în dreptul vechii clădiri a Tribunalului şi mă îndrept spre malul apei. Câteva

exerciţii de încălzire, cronometrul pornit, căştile în urechi. Îmi place să alerg noaptea. Prefer singurătatea. Mă feresc de oameni.

La naiba, a fost o zi grea astăzi! Închid ochii şi încep să alerg. Două respiraţii pe nas, două expiraţii pe gură. Încet, îmi intru în ritm. Digul înalt, construit împotriva inundaţiilor, urmează meandrele râului.

Sunt asemeni unui liliac ce îşi găseşte drumul pe întuneric. La început, reuşeam să parcurg aşa câteva zeci de metri. Acum pot alerga sute de metri cu ochii larg închişi.

În surdină, muzica ambientală mă poartă dincolo de gânduri. Sunt una cu sunetul, sunt un strigăt viu ce aleargă. Deschid ochii. Mirosul de iarbă proaspăt cosită mă învăluie. Inspir, expir. Inspir, expir. Sunt un plămân care aleargă. Greierii ţârâie intermitent. Îi aud, suprapuşi pe fundalul muzicii, ce se revarsă din căşti.

Opresc muzica. Parcă e mai bine aşa. Sunt una cu natura. Viaţă în mijlocul vieţii. Siluetele arborilor rămân tot mai mult în urmă. Noaptea creează forme ciudate în afara şi înlăuntrul nostru. Lumini şi umbre. Temeri. Şi plăcere...

Neatent, mă împiedic de o piatră. Mă prăbuşesc. Pentru o clipă, parcă zbor, asemeni unei păsări. Întind mâinile spre înainte, pentru a atenua şocul. Apoi mă izbesc violent de pământ. Întuneric total.

Linişte şi întuneric. Oare aşa e moartea? Nu îmi simt corpul. Apoi pare că mă înalţ şi mă văd

❀❀❀

întins pe jos. Într-o baltă de sânge. Serios? Atât? Dar mai am atât de multe de făcut...

Nu vreau să plec! Nu încă!

Timpul pare că şi-a oprit curgerea. Deschid ochii. Sângerez abundent în zona capului. O lumină lăptoasă mă înconjoară, dar întunericul predomină. Unde mă aflu? Stâlpii de electricitate au dispărut. La fel băncile şi arborii.

Doar drumul asfaltat se întrezăreşte în faţa mea. La dracu, asta îmi lipsea acum! Durerea de cap îmi reaminteşte că sunt viu. Încă. Mai mult chiar, gândesc! Trebuie să ajung la maşină! Trebuie!

Paşii mei nesiguri încep să se înşiruie spre înainte. Stângul, dreptul, stângul, dreptul. În cadenţă. Ca în armată. Dar oare sunt pe drumul cel bun? O ceaţă densă, apărută de nicăieri, mă înconjoară. Parcă aş pluti. În urma mea se aud lătrături. Câini? De unde câini? Nici oameni nu erau. Doar greieri. Nu bag în seamă lătratul lor. Iubesc animalele, iar ele simt asta.

Deodată, linişte... Îmi pot auzi bătăile inimii. Hmm, nu-mi place. Nu-mi place deloc. Broboanele de sudoare se transformă în sânge, iar sângele ce îmi curge din rană se transformă în apă.

Ce este mai important pentru viaţă? Sângele, sau apa? Simt venind din spatele meu un val de căldură. O văpaie de foc în întunericul din jurul meu. Şi din mine.

Odată cu căldura, întunericul începe a se destrăma în spatele meu. E asemeni trecutului nostru, pe care îl putem vedea tot mai clar pe măsură ce ne îndepărtăm de el.

❀❀❀

O lumină palidă, ce creşte tot mai mult. Ce ciudat! Mă îndrept spre întuneric, deşi lumina ar trebui să fie destinaţia finală. Oare merg în direcţia bună? Simţurile mele îmi spun că da.

Un răget sparge liniştea locului. Pentru o secundă, inima mi se opreşte. Apoi începe să pompeze din nou viaţă. Pământul se cutremură, iar zgomotul unor paşi apăsaţi se aude tot mai aproape…

Oare unde naiba o fi maşina? Nici măcar clădirea Tribunalului nu se vede. Nu se vede nici râul. Alerg. De fapt, cred că-mi trag dupa mine corpul rănit. Asta fac. Şi cad din nou.

Întâi apăru capul imens, cu un gât scurt, ataşat unui corp masiv, cu o coadă puternică. Un animal de pradă din vremuri de mult apuse. Îl recunosc din documentare. E un T-rex. Un ce??? Mi se face pielea de găină. Mă târâi cu ultimele puteri. Mă ridic. Alerg. Alerg pentru viaţa mea. Paşii se apropie. Îi simt răsuflarea caldă, de animal de pradă. Ochii îmi ies din orbite, ca şi cum ar vrea să o ia înainte, asemeni ochilor melcilor. De fapt, asta şi sunt. Un melc alergând să-şi salveze viaţa.

Gura mi-e deschisă în căutare de aer. Aer, mai mult aer! Aerul este viaţă! Şi încă pot să respir.

Liniştea se instală subit. Cum se poate? Întorc capul. Nimeni. Întuneric. Uffff… Bătăile inimii mi s-au mai liniştit. Merg acum. De fapt, bâjbâi prin întuneric.

— Dan! Treci la tablă! Hai, mai repede! Ce te uiţi aşa? Dacă nu ştii lecţia, voi avea eu grijă de tine semestrul ăsta.

❀❀❀

— Doamna dirigintă? Vocea venea de undeva de sus. Instant, mi se face frică. Şi greaţă. Primii ani de liceu mă maturizaseră şi m-au făcut să conştientizez lucruri pe care mintea şi sufletul meu de (încă) copil le acceptau cu greu. Puritatea şi inocenţa se izbeau violent de zidul gros al micimii profesorilor lipsiţi de har şi tact în a descoperi talentul fiecărui adolescent.

— Cum naiba? Cum e posibil aşa ceva? Mă doare rău stomacul. Un nod uriaş mi s-a pus în gât. Nu e real, nu e real, Dane. Trezeşte-te. Mă ciupesc de mâna stângă. Simt durerea.

— Dar, Doamna, chiar am învăţat. Vă rog să mă credeţi. Doar că nu mai ştiu nimic acum. Parcă mi s-a pus o pânză neagră peste gânduri.

— Nu vreau să ştiu nimic, Dan! Minţi cu neruşinare! Să vină unul din părinţii tăi mâine la şcoală.

— Dar, Doamna...

— Nici o Doamna! Mâine să mă caute după ore, ai înţeles?

Mă uit în jurul meu. Ăăă?! Eu cu cine vorbesc? Am început să vorbesc singur? Nu mai sunt liceannnnn!!!!, urlu din toate puterile. De ce ucideţi visele, domnilor profesori? Şi voi aţi fost copii!

Mă doare capul. Totul în jurul meu se învârte. Oare întunericul se poate roti? Opriţi Pământul! Vreau să cobor!

Nu mai vreau! Nu mai pot! Chiar nu mai pot! Nu mai...

❁❁❁

Mă prăbuşesc. Din nou. Timpul trece. Sau poate că a încremenit. Nu ştiu. Nu mai sunt sigur de nimic. E întuneric. Doamne, unde eşti, Doamne? Nu sunt pregătit, Doamne...

Aud voci şi paşi grăbiţi. Miros de iarbă, de haine proaspăt spălate. Mi-e frică să deschid ochii... Cine ştie ce mai apare? Dar fie! De ce ţi-e frică nu scapi, spunea cineva.

Ochii mei, mijiţi la început, caută să se obişnuiască cu lumina. E ziuă! Daaa, chiar e ziuă! Mă doare îngrozitor capul. Cu mâna dreaptă îmi pipăi rana. Sânge închegat. Deci chiar am căzut. Stau în capul oaselor în mijlocul unui tufiş des.

Mă bucur de lumină, de oameni, de iarbă, de mirosul de haine proaspăt spălate. Şi e bine...

— Scoală, beţivule, soarele-i sus pe cer! Buletin ai? Doi poliţişti locali s-au proţăpit în faţa mea, obturând lumina soarelui. Agent Burcea şi agent Popescu!

— Ăăă, un moment, vă rog! Scot buletinul din buzunarul tricoului şi îl predau.

— Ştiţi, am căzut, le spun poliţiştilor.

— Da, da, las' că ştim noi. Cât ai băut, mai ştii?

— Dar nu am băut nimic!

— Zău aşa! Ia suflă matale!

Mă supun şi le fac pe plac domnilor poliţişti.

— Bă, ăsta chiar nu a băut, zise cel înalt. Se uitară unul la altul miraţi, neştiind ce să facă.

— Ăăă, v-aţi lovit, domnule? Chemăm o ambulanţă? spuse unul din ei, privind la rana mea de la cap.

❁❁❁

— Nu, mulţumesc, sunt bine, spun.

— Sunteţi sigur? făcu poliţistul cu ochelari. Poftiţi buletinul!

— Sunt bine, mulţumesc, îngaim eu.

— O zi bună să aveţi, domnule! spuse cel înalt, clătinând din cap.

Se îndepărtară, uitându-se cu mirare peste umăr, după câţiva metri.

— Sper să nu ne facă probleme ăsta, Popescule!

— Taci mă, nu cobi, hai că trebuie să ajungem la sediu. Ne aşteaptă şefu'!

Zâmbesc. Mă ridic încet. Soarele străluceşte. Şi e bine. Îmi încălzeşte trupul şi sufletul…

Stângul, dreptul, stângul, dreptul, în cadenţă. E o dimineaţă frumoasă. La naiba, numai bună pentru o alergare.

❀❀❀

Ape în amurg

Bătrânul privea în depărtare. Se pierdea în gânduri, într-o lume a lui, ca într-o pădure cu cărări pe care le ştia demult. Ochii săi, odinioară albaştri, erau acum alburii ca şi cum o ceaţă s-ar fi pus înaintea lor. Ca un obstacol uneori, ca o protecţie împotriva necunoscutului.

Nu multe lucruri pământeşti îi erau însă necunoscute. Crescuse într-un oraş vechi de la malul mării, într-o familie de pescari. Îl privea cu admiraţie pe tatăl său, un bărbat cu chipul aspru, ars de soare. Dar copilul ştia că barba nu-i putea masca bunătatea sufletului. Simţea asta. Simţea în fiecare bucată de pâine neagră cu peşte afumat pe care o mâncau. Împreună. Seara, când tatăl se întorcea din larg.

Din când în când, trăgea cu ochiul spre mama sa. Vedea cum i se luminează chipul când tatăl copilului ei se întorcea acasă. Vorbea cu ochii toate cuvintele ce nu le putea spune până atunci, pe înserat. O dragoste caldă, cu care îi învelea pe amândoi, soţ şi copil, de la începutul lumii lor.

Copilul alerga mai apoi la malul mării, privind spre linia unde cerul se îmbina cu apa. Ce de culori se năşteau şi mureau sub ochii lui... Ciudat cum albul valurilor căuta întotdeauna pământul, gândea. Îi plăcea să se scalde în locuri unde doar pescăruşii erau întruchiparea vieţii. Căuta scoici

mari, din acelea care, odată puse la ureche, susurau muzica valurilor.

Într-o după amiază de vară, se departă de mal fără să-şi dea seama. Soarele sta să apună. Nu ştia să înoate prea bine, iar curenţii au înhăţat trupuşorul firav de copil, târându-l tot mai spre larg. Strigătele lui, pe jumătate acoperite de zgomotul apei, au fost totuşi auzite. O barcă, ce se întorcea de la pescuit, se abătu din drumul ei şi un pescar bărbos, cu chipul ars de soare, ridică cu blândeţe trupuşorul copilului, pe care marea îl cerea la ea. Tatăl îşi privea chipul său, oglindit în ochii copilului, măriţi de spaima morţii. Nu spuse nimic. Îl strigă pe nume şi îl strânse la piept, ca pe un dar de preţ. Lacrima ce căzu pe creştetul copilului era sărată ca apa din marea cea veşnic în mişcare. Lacrimile de copil au plătit mării tributul trupului.

Anii au trecut, iar copilul de ieri era acum un tânăr adolescent, frumos şi harnic, ce îşi iubea familia, oraşul şi marea. Lucrurile s-au schimbat. Oraşul şi oamenii s-au transformat. Tatăl său era acum marinar pe o navă de pescuit. Cutreiera apele mărilor şi oceanelor în expediţii de pescuit. Ciudat lucru, cum moartea hrăneşte viaţa. Căci animalele mării, prin moartea lor, fac posibil ca viaţa să continue în oameni.

Expediţia vasului de pescuit pe care naviga tatăl său trebuia să se încheie în curând. Tânărul aştepta în fiecare seară la chei ca partea din sufletul său numită tată să se întoarcă acasă. Zilele treceau, una după alta. Dar nava de pescuit nu mai sosea. El însă era acolo în fiecare seară. Aşteptând. Până

❀❀❀

într-o zi, când o palmă grea de bătrân lup de mare i se aşternu pe umăr. Chiar nu ştia? Fusese furtună în larg, iar nava se scufundase cu tot echipajul său, îi spuse omul.

Cerul căzu peste el. Se prabuşi ca o piatră. Când se trezi, mama sa, îmbrăcată în negru, stătea la căpătâiul său cu o batistă în mână. Se rugase Cerului să nu îi ia ce îi era drag. Marea îi luase deja o jumătate de suflet...

Secundele au trecut, apoi minutele, apoi orele. Zilele şi anii s-au aşternut ca un praf alb peste trupuri şi suflete. Adolescentul de ieri era acum bărbat la casa lui, cu familie şi copii. Mama îi plecase de ceva vreme spre locul unde Soarele căuta mereu Luna. Printre stele...

Dragostea pentru mare îl chema. Aşa că meseria de marinar i se potrivea ca o prelungire a sufletului său. Visa cu ochii deschişi când marea se desfăşura în faţa sa, ca o fecioară ce se descoperă iubitului său pentru prima dată.

Navigase pe toate mările şi oceanele lumii, iar Dumnezeu îl adusese în siguranţă acasă, printre ai săi dragi. Copiii săi deveniră peste ani părinţi, apoi bunici.

Acum, bătrânul stătea pe o bancă la malul mării, privind apusul. ,,Mă cheamă Nikos, mă cheamă Stavros, chiar nu mai ştiu”, gândea. ,,Ştiu că am trăit o poveste numită viaţă. Cu bune şi cu rele. Nu te judec, mare, deşi mi-ai luat ce mi-a fost drag, căci eşti creaţia Celui care mi-a dat şi mie viaţă întru Spirit. Am să plec curând. Simt asta. Dar ne vom întâlni din nou, în apele cele mari ale Cerului.”

Dincolo de viaţă

Deasupra mea, păianjenii ţes vise, prinzându-mă iremediabil în plasa lor. E noapte. Ştiu doar privind la cifrele roşii ale ceasului digital, ce mă fixează ca ochii unui animal de noapte. Draperiile sunt trase tot timpul. Mă protejează şi mă izolează în acelaşi timp de lumea de dincolo.

Bănuiesc că sunt un fel de Gulliver al casei, ce bântuie neostenit prin cotloanele ei, alături de celelalte fiinţe ce o locuiesc.

Trupul îl simt slăbit, ca un soldat care e pe cale să îşi încheie misiunea. Ce ciudat, suntem două fiinţe simbiotice, ce locuiesc concomitent în acest plan al timpului şi al spaţiului. Gândul prinde formă şi străbate spaţiul camerei, apoi al casei, urcând spre înalt, unde se întâlneşte cu alte gânduri, în lumea de deasupra lumii.

Se spune că un singur lucru e mai rapid decât lumina. Şi acela e întunericul, care e peste tot. E deja acolo, înainte de a deveni mesaj. Oare gândurile au fost acolo de la început? Mă chinuie o durere de cap îngrozitoare. E un punct în ceafă ce îmi aminteşte că sunt viu.

De o vreme, zgomotele casei nu mă mai înspăimântă. Becul ce se aprinde fără să fi apăsat întrerupătorul a devenit banal. Privesc la focul ce ia forme ciudate. Culorile lui dansează. Mă aud strigat pe nume. E noapte. E noapte, prietene spirit, nu ştii? Dorm. Nu vezi că dorm? Nu e frumos, să ştii.

❀❀❀

Am avut o zi grea...

Ştiu că aici a fost casa ta, dar nu sunt vinovat eu că ai plecat. Sau ai murit. Ştiu că ai murit. Pentru că altfel nu te-aş simţi. Dorm! Azi dorm, auzi? Te-am simţit ca o boare deasupra mea. Eşti o ea sau un el? Cred că ţi-e dor. Ştiu.

Am grijă de acest loc de când am venit. Continui munca ta, să ştii.

Uneori visez că zbor. Dau din braţe ca şi cum aş înota. Braţ după braţ, ca la piscină. Alteori cad în canale fără de capac. Şi fără de fund. Mă simt ca o minge de ping pong pe o masă de joc controlată de Energia Supremă. Şi de ajutoarele sale...

Stăpânii tăi ştiu ce faci aici, Jos? Sau eşti vreun rebel, izgonit dintre ai lui?

Ah, simt cum mă descompun în atomi, în protoni şi electroni. În bosoni şi neutrino, spune-le cum vrei. Dispar într-un roi de stele. Apoi mă recompun. Durerea a reapărut. Aprind lumina. Ştiu că nu îţi place Lumina. Nu te pot învinovăţi.

Întunericul şi lumina nu sunt compatibile. Aprind şi televizorul. Muzica clasică se revarsă în camera neagră de obicei, dar care acum e învăluită în lumină. Cearşaful este ud, la fel ca pijamaua. Uneori visez cu ochii deschişi. Părul îmi creşte uşor, uşor, apoi tot mai rapid, până se transformă în şerpi uriaşi. Ce caută să muşte. Stai departe de mine! Nu vreau să-ţi fac rău.

Ai nevoie de mine ! Sunt singura ta legătură cu lumea reală. Doar aici ai putere. Şi doar eu te înţeleg. Dar tu? Spune-mi, cum cum e Dincolo? Taci? De ce taci?

❁❁❁

Uneori simt că nu mai pot. Doar pisica pare să mă înţeleagă. Se cuibăreşte pe pieptul meu. Şi simte. Ştie unde mă doare.

Brrrr... mi-e frig. Aprind focul, dar nu-i simt căldura. Oare viaţa se scurge din mine? Îmi amorţesc mâinile şi picioarele. Ochii îmi lăcrimează fără motiv. Mă uit afară. Maşinile trec grăbite, iar oamenii..., oamenii sunt conduşi de o mână invizibilă, de gândurile lor. Dar timpul lor este limitat. Ca şi al meu, ca şi al tău.

Ştim când ne naştem, dar nu ştim când plecăm. Tot ce putem face, e să ne pregătim. „Amat victoria curam."

Încerc să citesc. Ştii, aşa am devenit mai puternic. Cei din vechime ne-au transmis ceea ce ştiau. Azi nu pot. Pur şi simplu nu înţeleg ceea ce citesc. Privirea îmi e tulbure. Cel ce mă priveşte din oglindă pare obosit. Cearcănele de sub ochi şi barba nerasă de o săptămână asta spun.

Ce ciudat, cu cât corpul decade, cu atât mai mult creştem în spirit... Ştii, e ca o balanţă veşnic în echilibru. Cândva, corpul meu funcţiona optim. Picioarele mă duceau în locuri pe care le vedeam în vis. În vis şi în forme pe cer.

Voi credeţi în semne? De multe ori am avut premoniţii. Poate că am păşit în viitor pentru o clipă. Sunt locuri unde spiritul şi materia se despart. Crezi că eu sunt doar materie? Chiar asta crezi, prietene? Uneori cred că eşti mai mult decât un spirit. Dar poate mă înşel.

Mă plimb prin casa goală. Pereţii se sprijină pe mine. Nu mai pot sta în pat. Camera se învârte

❀❀❀

odată cu patul. Trebuie să urc. Trebuie să urc! E un fel de revoltă. Pământul mă cheamă spre el. Dar eu mă opun.

Auzi? N-ai ce face, trebuie să mă asculţi. Chiar dacă nu-ţi place.

Ai mei sunt toţi dincolo. Doar tu mi-ai mai rămas. Pe mânerele ferestrelor atârnă vestigii din vremuri de mult apuse. Medaliile pe care le faci să se mişte. Cântecul lor spune povestea mea. Una dintre ele, probabil.

Am obosit. Am ajuns la etaj. Gâfâi. Deschid fereastra. Vântul îngheţat al iernii mă izbeşte în faţă. Deschid gura. Energia lui mă patrunde. Păsări de noapte zboară haotic. Oraşul e în ruină. Fantome ale trecutului latră în faţa caselor obosite. Doar câteva luminiţe pâlpâie în depărtare. Acolo mai este viaţă, încă. Lumina este Viaţă!

Surâd. Pentru că sunt pregătit să te întâlnesc. Tu eşti? Dar nu te bucura prea devreme. De acum te voi bântui eu pe tine...

❀❀❀

Ochii nopţii

Aşteptând răbdătoare ca Liviu să păşească în lumea viselor, imaginaţia Maiei zburda liberă. Se închipui ieşind încetişor din casă, strecurându-se cu mers de pisică pe langă umbra veche a caselor.

Destinaţia era deja stabilită. Viaţa palpită în inima oraşului iar zgomotul subteranelor este o alternativă care se vrea aleasă ca să acopere zgomotul zbuciumului trupului şi sufletului.

Păşind treptele ce conduceau spre o altă lume, se simtea liberă, acasă, rebeliunea punând stăpânire pe ea gradual. Însetată, se lăsă purtată pe valurile muzicii iar ascensiunea ei pe boxa ce vibra frenetic nu se lăsă mult asteptată.

Berea curgea în valuri în localul plin de fum iar Maia, de la înălţimea boxei, începea să vadă viaţa cu alţi ochi, încurajată şi de lichidul gălbui, cu spumă, ce îi răcorea trupul înfierbântat.

Ochii multor animale de pradă nocturne erau îndreptaţi spre ea. Se simţea validată de acest lucru, care o făcea să se simtă importantă. Ochii fostului ei partener o dezbrăcau lacom, reactivând instincte ancestrale.

Corpul, cu ajutorul endorfinelor secretate, îi crea o stare de bine, de ireal, de plutire într-un univers paralel, dar palpabil totuşi. După câteva ore de extaz, cronicizat parcă în toate celulele fiinţei ei diafane, treptat, Maia redeveni lucidă, reconectându-se la realitatea normalităţii.

❁❁❁

Ruşinată, începu să urce treptele care parcă nu se mai sfârşeau, urmărită şi agresată de fantasmele oamenilor nopţii, veniţi să-şi descarce în măruntaiele pământului energiile negative, animalice uneori, prin orice mijloace, indiferent de persoană.

Înghiţind cu nesaţ aerul curat al nopţii, se depărtă grăbită. Continuitatea ritmică a paşilor ei îi reda controlul asupra ei însăşi.

Mai erau câteva străzi şi va regăsi siguranţa casei care o aştepta, fidelă, masivă, în umbra lăptoasă a lunii.

Deschise ochii…

Liviu dormea un somn odihnitor, după truda zilei de ieri, în care atât corpul cât şi mintea i-au fost intens solicitate la job, iar mai apoi la grădinărit, terminând târziu în noapte, în lupta cu secundele din sportul atât de drag inimii lui rănite.

Îl îmbrăţişă, iar zorii sângerii îi găsiră unificaţi, suflete asemenea, dar diferite în acelaşi timp, dându-şi putere unul altuia ca un perpetuum mobile uman.

❀❀❀

Ad astra per aspera

Strălucirea metalică a navei era un ajutor nesperat pentru Sur Kadmos. Părea încă tânăr, la cei cincizeci de ani ai săi. Cadranul ceasului ce indica nivelul de oxigen al costumului spaţial era crăpat. Acul negru şi cel roşu se mişcau liber ca o ciudată roză a vânturilor.

Nu mai era sigur pe timpul său. Trebuia să acţioneze repede. Luptase alături de Flota Stelei Argintii, pentru a-şi apăra planeta de invadatorii kyrenieni. Tunurile navei sale scuipaseră foc. Şi moarte.

— Rebel 5, Rebel 5, ai doi pe urmele tale! Dyn, frate, atrage-i spre Trecătoarea Pandor. Vin în spatele lor!

— Recepţionat, Rebel 7. Mulţumesc Sur. Aşa fac.

Ecranul ţintei lui Kadmos se fixă pe una din navele inamice. Culoarea ecranului se schimbă din galben în roşu. Apăsă pe trăgaci. O săgeată de foc îşi luă zborul spre nava kyreniană. Explozia fu asurzitoare.

Simţi un firicel de sânge prelingându-se din urechea dreaptă.

— Unul în minus Rebel 5! Sunt în spatele tă...Cuvintele nu se mai născură pe buzele lui Sur. Începu să se rotească necontrolat. Unul dintre motoare fusese lovit în plin.

❀❀❀

Fumul gros părea un semnal al vechilor indieni apaşi de pe Terra.

— Atât a fost? Acum trebuie să plec spre Energia Supremă? Gândurile lui Sur alergau unul după celălalt, lovindu-se de pereţii capului, precum un stup de albine sălbatice, atacat de un urs pofticios.

O lacrimă se opri la jumătatea obrazului.

— Stop! Mai am câte ceva de făcut pe aici, prietene kyrenian, făcu înciudat Sur.

Se lupta să menţină în poziţie orizontală nava. Pierdea altitudine. Ştia că se va prăbuşi. Măselele îi scrâşneau, mâinile îi erau încleştate pe manşă. Venele antebraţelor i se umflaseră ca nişte şerpi ascunşi sub piele, gata de atac.

Ochii păreau gata-gata să-i iasă din orbite. Recunoştea pădurea de la Yar Cavnic. Copacii, pe jumătate uscaţi, se înălţau fantomatici, ca nişte degete ameninţătoare.

— Acum, acum, acummmm...

Se prăbuşi într-un nor de crengi şi frunze, iar când nava atinse solul, dislocă un val uriaş de pământ şi praf. Zăcu timp îndelungat. Când deschise ochii, îşi căută mâinile şi picioarele. Da. Erau toate. Erau la locul lor. Se putea mişca, dar cu mari dureri. În carlingă, fumul devenea tot mai gros. Deschise geamul şi ieşi cu greu afară.

Ziua părea a fi pe sfârşite. Aterizase într-un teritoriu ostil. Pădurea de la Yar Cavnic, din apropierea Trecătorii Pandor. Fiecare copil al planetei ştia de monştrii din pădurea de la Yar Cavnic. Cu braţe lungi şi corpuri hidoase, cu şiruri

❀❀❀

multiple de dinţi, se hrăneau cu carnea altor animale, pe care noaptea le prindea cu ochii larg închişi.

Astfel, viaţa şi moartea îşi urmau firesc cursul. Cu toate astea, unii oameni ai planetei erau încă înfricoşaţi de marea trecere.

— Mare Kral, Zeu al strămoşilor mei! Fii cu mine! gândi Sur. Hai, bătrâne, ai trecut şi peste chestii mai grele, încercă să se încurajeze singur.

Cu toate sistemele sofisticate ale navei, nu se putuse catapulta din carlingă. Deschise cu greu mica trapă de avarie care era înţepenită şi se strecură în zona mediană a navei. Avea nevoie de provizii şi echipament pentru a putea rezista frigului nopţii în lungul drum spre casă.

— Computer, raportează! spuse Sur.

— Scuturile frontale nefuncţionale. Motorul drept avariat 80%. Combustibil 5%.

— Ok, ok, am prins ideea, făcu atyanul nervos.

Limbi roşiatice de foc dansau în interiorul întunecat al navei. Prompt, se aplecă să apuce un extinctor.

— Ce naiba?

Piciorul îi era amorţit. Îl putea mişca, dar nu îl putea îndoi. Se trânti pe burtă şi reuşi cu greu să ajungă la tubul extinctorului. Îndreptă jetul spre flăcările ce deveniseră tot mai mari.

— Arrrrrrrgh!

Sunetul era gutural şi puternic. Inconfundabil. Nava începu să se clatine. Sur încremeni. Inima îi bătea cu

putere. Îşi caută blasterul. Era la locul lui, la centură. Îl armă şi aşteptă.

Părul i se zbârlise, ca nişte antene ce detectează un pericol iminent. Cu ochii dilataţi, încordat, se pregătea pentru a fi atacat.

Creatura nu se lăsă mult aşteptată. Nava începuse să se mişte spasmodic, ca şi cum un cutremur neaşteptat s-ar fi născut din adâncurile planetei. Soarele roşu al planetei Atya era la asfinţit. Frigul îşi intra în drepturi, odată cu venirea nopţii.

Ghearele puternice ale creaturii străpunseră tabla navei. Nu trecu mult şi capul fioros al animalului de pradă se ivi în cadrul spărturii. Ochii ei, de un maro gălbui, căutau prada. Cele trei şiruri de dinţi străluceau în lumina lăptoasă a lunii 3T, unul din sateliţii planetei Atya.

Saliva îi curgea, în timp ce dinţii şi ghearele sfâşiau corpul calcinat al navei.

— Mai puţin, mai puţin, şopti Sur, pe spate, cu arma îndreptată spre prădător. Broboane de sudoare îi curgeau pe frunte, în timp ce încerca să rămână calm.

Peste câteva minute, care îi părură o eternitate, monstrul reuşi să pătrundă în interior. Un senzor se declanşă brusc, făcându-l pe Sur să tresară. Apăsă pe trăgaciul blasterului, dar greşi ţinta. Nimeri în umărul uriaşului animal, iar acesta nu avu nevoie de mai mult.

Dintr-un salt, ajunse lângă atyanul rănit şi îi reteză mâna care ţinea blasterul. Sur apucă să mai vadă doar corpul imens şi solzos al animalului care îşi schimbă culoarea din maro-roşcat în cenuşiu.

❀❀❀

— Ei drăcie, făcu Sur. Totul în jurul său se învârtea. Leşină.

Când se trezi, tot corpul îl durea. Se deplasa. Sau mai bine zis, era târât. Legat de mâini şi de picioare, era aşezat pe un soi de sanie, trasă de monstrul care îl atacase. Mâna dreaptă îi era bandajată şi... lipsea. Copaci ciudaţi, cu crengile torsionate în toate formele posibile, îşi întindeau crengile spre el, ameninţători. Privi spre cer, dar nu putu să zărească nimic. Era noapte, dar nu putea vedea cerul şi stelele.

Ce naiba-i asta? Când am fost legat? Capul îi vâjâia, ameţea şi se simţea rău. Apoi adormi. Un somn agitat, cu vise ciudate. Când se trezi, văzu în jurul său oameni. Era cald, stătea întins pe un pat alb, iar în vatră ardea focul. Lângă el stătea o femeie de vârstă mijlocie, cu părul negru, îmbrăcată în alb. La gât purta o amuletă în formă de spirală, iar ochii de culoarea cerului vara, îl priveau curioşi.

— Slavă lui Kyren! Am crezut că te-am pierdut. Se întoarse şi luă de pe foc un vas din care ieşeau aburi.

— Hai, bea asta, îţi va face bine, spuse femeia.

— Vorbeşti kyreniana? Stai puţin! Cine eşti? Cum am ajuns aici? făcu Sur, în timp ce sorbea cu grijă din lichidul fierbinte, ajutat de femeie.

— Linişteşte-te, eşti în siguranţă acum. Numele meu este Bes. Ceilalţi oameni din încăpere ieşiră, în linişte. Nu trecu mult şi uşa camerei se deschise din nou. Un bărbat înalt, cu părul lung, negru, atârnându-i până la umeri, îşi făcu apariţia.

❀❀❀

Purta o uniformă de camuflaj, iar pe umeri, o pelerină verde. În jurul gâtului purta acelaşi pandativ în formă de spirală ca al femeii. La centură avea un fel de blaster ciudat, cu led roşu ce pâlpâia intermitent.

— Bună dimineaţa! Văd că te-ai trezit. Bes a făcut o treabă bună, spuse noul intrat. Numele meu este Tab Kopar.

— Nu mai înţeleg nimic, făcu înciudat Sur, încercând să se ridice. Alunecă însă, neputându-se sprijini pe mâna dreaptă. Privi mirat spre ea şi înţelese. Din cauza efortului, bandajul i se umpluse de sânge. Ciudat, îşi simţea mâna de parcă ar fi avut-o încă. Durerea îl copleşi. Strânse din dinţi, privindu-i cu atenţie pe cei doi oameni din faţa sa.

— Ai dormit douăzeci şi patru de ore, spuse Tab. Mulţumesc, Bes, lasă-ne puţin singuri, te rog.

Femeia înclină capul şi ieşi.

— Ai avut noroc, aş spune, făcu kyrenianul.

— Noroc? Hmmm, am avut noroc doar la aterizare, zâmbi amar Sur.

— Eram la vânătoare cu Der, spuse Tab. L-am văzut că a simţit ceva şi a luat-o înainte. Am crezut că a văzut vreun olmec. Din păcate, nu am ajuns la timp să te protejez. Dar important este că eşti în viaţă, zâmbi Tab.

— Nu ştiam de existenţa vreunei tabere kyreniene pe planetă, spuse Sur.

— Nici noi nu ştiam despre nave care se prăbuşesc din senin, i-o întoarse Tab. Ce s-a întâmplat?

❀❀❀

— Îmi eşti duşman. Pentru ce ţi-aş spune, kyrenianule?

— Şi totuşi ţi-am salvat viaţa, nu? zâmbi cel înalt.

— Aşa este. Şi pentru asta îţi mulţumesc, spuse Sur. Trăim vremuri ciudate. Ceva îmi spune că pot să am încredere în tine. Numele meu este Sur Kadmos. Am luptat contra navelor voastre, alături de flota Stelei Argintii. Dar unul din motoare a fost lovit direct, iar al doilea a fost avariat. Apoi am început să pierd altitudine şi m-am prăbuşit. Acum e rândul meu să întreb. Cum aţi ajuns aici fără ştirea noastră?

— Îţi mulţumesc pentru sinceritate, spuse Tab. Suntem un grup kyrenian, e adevărat, dar nu suntem îndeajuns de kyrenieni pentru unii de-ai noştri, surâse amar Tab.

— Nu înţeleg, spuse Sur.

— Am fost deportaţi aici în urmă cu doi ani.

— Deportaţi? Tot nu înţeleg.

— Facem parte dintr-o grupare numită „Copiii lui Kyren”, oameni profund spirituali, dar care au în acelaşi timp şi capacităţi paranormale. Şi care nu au fost pe placul noilor conducători de pe Kyren. Aceştia s-au impus prin forţă la conducerea planetei. Kyren nu mai este venerat pe planetă datorită interdicţiei lor. Au militarizat planeta, instaurând teroarea prin execuţii publice şi deportări.

Liderul lor este Kor Tomyn, un dictator în adevăratul sens al cuvântului.

❀❀❀

— Acum înţeleg, spuse atyanul. Au ales un loc potrivit pentru deportare, ce să spun... Cel mai ostil posibil. Plin de prădători nocturni. Pentru noi, pădurile de la Yar Cavnic sunt teritorii ostile. Aici, legile fizicii nu funcţionează la fel ca pe restul planetei. Te poţi cu uşurinţă rătăci aici. Îţi poţi pierde minţile chiar, spuse Sur.

— Aşa este. Am creat un scut energetic, care ne protejează pe o rază de trei kilometri. Iar animalele cărora voi le spuneţi monştri, noi le controlăm prin puterea minţii. Sunt un fel de câini de vânătoare pentru noi. Doar că tu ai fost vânatul, de data asta, din păcate. Am ajuns totuşi la timp, ca să nu te ucidă Der.

— Mulţumesc, înclină capul Sur.

— Să nu mai vorbim despre asta. Trebuie să te odihneşti. Dacă ai nevoie de ceva, Bes este afară.

— Zeul fie cu tine, kyrenianule, spuse Sur.

După ce Tab ieşi, Sur se întinse la loc în pat. Obosise. Camera nu avea ferestre, iar lumina venea de la cele câteva lumânări amplasate în colţuri. Privea în gol la focul din vatră. Nu ştia dacă e noapte sau zi.

— Totul s-a întâmplat aşa de repede... Cum am să mai pot lupta acum, fără o mână? Şi totuşi, sunt în viaţă, slăvit fie Kral. Oare ai mei sunt bine?

Fusese convocat în grabă, alături de alţi rezervişti, lăsându-şi soţia şi copiii la adăpostul buncărului.

— Am să mă întorc la voi! Ne vedem curând, spuse Sur.

❀❀❀

— Tată, tată, eşti cel mai bun tătic din lume, spuse Sam, fiul cel mic.

— Zeul este mare, te va aduce cu bine înapoi, Sur, spuse şi Mia, soţia sa.

— Rămâneţi cu bine, dragii mei. Vom trece şi peste asta, iar Atya va rămâne a atyenilor.

Peste câteva ore, intră în luptă. Pilot experimentat, distruse trei nave inamice. Îl ajută apoi pe Dyn, prietenul său, să scape de urmăritori, dar o navă inamică îl localiză, iar tunurile sale sonice îi distrusera unul din motoare.

Apoi urmă prăbuşirea. Îşi aduse aminte că erau flăcări în interiorul navei. Şi apoi, acel sunet neomenesc, care îi îngheţase sângele în vene. Ştia că prădătorul reuşise să pătrundă în navă şi că el trăsese asupra lui. Apoi nu-şi mai aminti nimic. Obosit, adormi cu gândul la cei dragi.

Dimineaţa îl găsi odihnit. Se simţea mult mai bine. Bes era din nou la căpătâiul său.

— Mulţumesc, Bes, ceaiul tău e extraordinar, zâmbi Sur.

— Nu eşti departe de adevăr, atyanule. E o combinaţie secretă de ierburi de leac de pe Kyren şi de pe Atya. Şi un pic de...magie, zâmbi Bes.

Zilele treceau şi Sur se simţea tot mai bine. Rana de la mână îi fusese cauterizată şi era pe cale să se vindece. Învăţa să se folosească mai mult de mâna stângă.

— Hai că nu e chiar atât de rău, gândi. Tabăra rebelilor kyrenieni nu era mare. Cultivau legume şi cereale şi vânau prin împrejurimi, ajutaţi de fiarele pe care le controlau telepatic. Serile şi le

❀❀❀

petreceau în Casa cea Mare, în jurul focului, unde mulţumeau Zeului. Mai apoi, femeile croiau şi ţeseau haine, iar bărbaţii prelucrau lemnul şi pieile animalelor vânate.

Într-una din seri, Sur îl abordă pe Tab, propunându-i o colaborare cu atyenii, pentru a face faţă ameninţării kyreniene. Tab era conducătorul taberei. Adesea vorbeau despre prezent şi viitor, despre mistere şi războinici din trecut. O prietenie sinceră îi lega, iar asemănările firii lor erau evidente.

— În seara asta, vei vorbi în faţa tuturor, prietene Sur, spuse Tab. Le vei spune ce mi-ai spus şi mie. Eu te susţin şi sunt de acord cu tine, dar e nevoie de majoritate ca să luăm o decizie ce priveşte viitorul grupului nostru.

— Aşa am să fac, Tab. Mulţumesc pentru încredere.

Timpul trecu pe nesimţite, iar seara, în jurul focului, Sur păşi în faţă. Era un bărbat masiv şi puternic. Chipul îi era liniştit. Suferinţa îl marcase la început, dar apoi se adaptase situaţiei.

— Fraţii mei, începu Sur. Vă spun aşa pentru că aşa vă simt. De o lună, de când mă aflu în mijlocul vostru, m-aţi îngrijit şi m-aţi sprijinit când am fost în suferinţă. Am aflat de la fratele Tab despre exilul vostru pe Atya. Astă seară vă cer ajutorul. Avem un duşman comun, războinicii invadatori conduşi de Kor Tomyn, în căutare de resurse. Atyenii, ca şi oamenii planetei Kyren, sunt oameni paşnici, iubim pacea, ne creştem pruncii în dragoste de natură, sub ocrotirea Zeului. Dar ne iubim planeta şi nu putem accepta să fim sclavii

nimănui. Suntem oameni mândrii. La fel vă văd şi pe voi.

De aceea, vă cer să ne unim eforturile de a ne apăra în faţa atacurilor războinicilor lui Kor Tomyn. Noi avem tehnologia, iar voi stăpâniţi energiile paranormale. Cred că am face echipă bună. Iar de vom izbândi, cine va dori să se întoarcă pe Kyren, poate să o facă, iar cine va dori să rămână, vor fi fraţii noştrii. Ce spuneţi? Cine e cu mine?

La început timide, câteva mâini se ridicară, pentru ca mai apoi treptat, aproape toţi să ridice mâna. Tab se ridică. Glasul lui părea o prelungire a gândurilor semenilor săi.

— Sur, frate, suntem cu tine, iar Zeul e cu noi. Împreună vom izbândi! Pornim în trei zile. Sur strânse mâinile oamenilor ce îl înconjurară cu prietenie, zâmbind fericit.

Când lumea plecă la casele lor, Tab rămase la urmă să se sfătuiască cu Sur.

— Trei dintre noi pot crea o punte energetică de teleportare spre capitală, suficient de puternică pentru întregul grup. Mi-ai spus că acolo sunt concentrate trupele atyene.

— Extraordinar! Împreună vom fi mai puternici! Aşa este. Sunt născut şi crescut în Dyrenia, capitala Atyei. Sugerez totuşi să ne teleportăm la câţiva kilometri de intrarea în capitală, pe timp de noapte. Voi merge să pregătesc terenul. Am prieteni în Senat. Mă vor asculta. Sper să fie de partea noastră. La răsărit voi fi înapoi, la intrarea în Dyrenia.

❀❀❀

Kyrenienii pregătiră cele necesare, iar în a treia zi, se adunară în mijlocul taberei.

— Kyren, zeu al strămoşilor noştrii, netezeşte-ne calea! Slăvit fie numele Tău! Tab făcu un semn, iar cei trei oameni aşezaţi în vârfurile triunghiului ce încadra cercul format de colonişti, declanşară portalul energetic. Peste puţin timp, se materializară cu toţii în apropierea Capitalei.

— Mergi cu bine, Sur! Zeul fie cu tine! spuse Tab în timp ce Sur se pierdea în depărtare.

Atyanul nu spuse nimic, doar făcu un semn cu mâna. Drumul spre casa îi aduse o linişte sufletească pe care nu o mai trăise de mult. Recunoştea casele, pomii, străzile, care fuseseră atât de mult timp parte din viaţa lui. Frigul începuse să-i pună culoare în obraji. Iarna atyană era aproape. Sur se grăbea. Liniştea era omniprezentă. Nici un vehicul, nici un om nu era pe străzi. Ciudat lucru, gândi.

Nu auzi drona care coborî din înalt şi care se postă în faţa lui.

— Cetăţene, este interzisă circulaţia pe timpul nopţii! Vei fi ares...

Fără să se gândească prea mult, Sur trase. Blasterul îşi făcu treaba bine. Nu mai era timp. Începu să alerge. Pe următoarea stradă se opri în faţa unei vile somptuoase. Sună la video-interfon.

— Sunt Sur Kadmos, prietenul senatorului Bar Kantor. Poarta se deschise, iar Sur intră. Un robot utilitar deschise uşa casei.

— Stăpânul vă aşteaptă sus, spuse.

❀❀❀

Interiorul salonului de lucru al senatorului era simplu. Un birou masiv cu două scaune, câteva dulapuri pentru dosare, iar pe pereţi erau înşiruite diverse arme şi artefacte. Câteva holograme care prezentau scene de vânătoare şi de război rulau în buclă.

— Ce s-a întâmplat Sur, prietene? De ce nu ai mai putut aştepta până dimineaţă? Ce s-a întâmplat cu mâna ta? spuse senatorul privind la mâneca goală.

— Am fost doborât în Trecătoarea Pandor. Apoi am fost atacat de un prădător pe care l-am împuşcat, dar care mi-a retezat mâna. După aceea, am fost salvat de kyrenieni.

— De cine? făcu înciudat senatorul.

— Colonişti kyrenieni cu capacităţi paranormale, pe care noul guvern kyrenian i-a îndepărtat pentru a nu le stânjeni operaţiunile.

— Înţeleg. Nu ştiam de vreo bază kyreniană în pădurile de la Yar Cavnic. Bine că ai reuşit să scapi cu viaţă. Slavă lui Kral!

— Ăăă, nu e chiar aşa. Kyrenienii m-au îngrijit şi mi-au vindecat rănile.

— Şi ce te aduce la mine la ora asta târzie ? căscă Bar Kantor. Mi-ai salvat viaţa în bătălia de la Yam Codet. Cu ce te pot ajuta? Spune repede. Mă mir că ai ajuns până la mine. Legea marţială e instaurată de o săptămână. Blocada pe care o fac kyrenienii în jurul planetei ne obligă la măsuri extreme.

— Am doborât în drum spre tine o dronă, care voia să alerteze gărzile pentru a mă aresta. Dar

nu asta este problema. Nu ştiu ce rapoarte ai primit, dar situaţia e gravă. Zeci de nave ale noastre au fost distruse. Au murit mulţi dintre ai noştri. Se pare că navele lor sunt superioare ca tehnică şi armament. Dar iată că roata se poate întoarce. Putem lupta împotriva kyrenienilor alături de coloniştii de pe Kyren. Cu ajutorul capacităţilor paranormale şi cu tehnica noastră de luptă, putem învinge. Sunt oameni cu caractere deosebite, drepţi şi puternici energetic. Garantez pentru ei. Copiii noştrii merită să trăiască în pace. Ce zici?

Senatorul tăcea. Îşi mângâia barba neagră ce-i încadra faţa colţuroasă în timp ce îl privea pe Sur cu atenţie.

— Situaţiile excepţionale cer soluţii excepţionale. Spun că voi propune azi în faţa Consiliului de Război o posibilă alianţă. Şi cum avem majoritate în Senat, cred că lucrul se va face. S-ar putea să fie o soluţie foarte bună, Sur! Mâine te voi anunţa. Acum mergi în linişte acasă, am să anunţ gărzile să nu intervină.

— Mulţumesc, Bar, spuse simplu Sur.

Ieşi. Se îndreptă spre casă. Când ajunse, sări gardul şi se îndreptă spre intrare. O lumină de veghe învăluia difuz camera copiilor. Se apropie şi îşi lipi faţa de geam. Cei doi băieţi dormeau liniştiţi în paturile lor, iar Mia se odihnea pe un fotoliu.

— Mai puţin, dragilor, şi ne vom revedea, şopti Sur. Geamul, aburit de frigul nopţii, primi conturul palmei sale stângi, ca o binecuvântare nevăzută. Se întoarse la vila senatorului şi îl rugă să-l găzduiască, întrucât nu era pregatit să-şi

❀❀❀

întâlnească familia pentru ca apoi să plece la luptă din nou. Fără multe întrebări, Bar îl lăsă să se odihnească în una din camerele vilei.

A doua zi, lucrurile se desfăşurară cu repeziciune. Senatorul propuse în Consiliul convocat de urgenţă la prima oră a zilei neobişnuita alianţă, expunând avantajul decisiv care ar putea schimba soarta războiului, prin bruiaj psihologic al inamicilor.

Datorită războiului, totul era schimbat. Pierderile erau imense, mulţi atyeni căzuseră la datorie, astfel că proiectul fu primit cu entuziasm. Supus votului, a fost aprobat cu mare majoritate. Politicieni şi oameni de arme, cu toţii îşi doreau o planetă liberă. Atya nu avea resurse proprii de apă, aşa că era nevoită să importe de pe alte planete, făcând stocuri. Prin instaurarea blocadei, kyrenienii îi condamnaseră la moarte, o moarte cinică, prin însetare şi implicit prin înfometare. Animalele piereau pe capete, culturile asemenea, întrucât apa din rezervoare era destinată consumului oamenilor. În capitală, totul era schimbat, pierderile erau imense iar mulţi atyeni civili şi militari, plecaseră în Lumină…

Ultimele treizeci de nave de luptă erau depozitate într-un uriaş hangar, săpat în stânca muntelui din apropierea capitalei. Pe un canal codat al armatei, Consiliul de Război a anunţat marile unităţi să găsească piloţi voluntari pentru o misiune specială. Întors în tabăra coloniştilor kyrenieni, Sur credea că va fi un lucru uşor să se găsească piloţi pentru apărarea planetei. Se înşela, însă.

❀❀❀

— Avem nevoie de toate navele disponibile pentru a avea şanse de izbândă, Tab, spuse atyanul.

— Simt că totul va fi bine. Nu pot să-ţi explic, pur şi simplu simt asta, Sur.

Trei zile, comandanţii din armată au făcut eforturi supraomeneşti pentru a găsi piloţi. Găsiră doar nouăsprezece ofiţeri de aviaţie. Se mobilizară apoi, apelând la sentimentele patriotice ale piloţilor din aviaţia utilitară, pentru a completa echipajul navelor.

În noaptea celei de-a şaptea zile, echipajele mixte ale navelor atyene atacară navele kyreniene, care erau susţinute de un uriaş crucişător de clasă E. Senatorul Bar Kantor, Sur Kadmos şi Tab Kopar conduceau atacul.

— Navele kyreniene folosesc un sistem de comunicaţie ce are ca punct central o antenă de pe crucişător, spuse Tab. Împreună cu câţiva oameni de-ai mei, ne vom concentra pentru a vă deschide drumul spre el.

— Recepţionat, Tab, spuse senatorul Bar. Hai băieţi, avem treabă de făcut!

— Am înţeles, Rebel 1. Noroc tuturor! spuse Sur.

Luaţi prin surprindere, kyrenienii nu detectară navele atyene, pe care coloniştii le făcuseră invizibile pentru radarele kyreniene.

— Foc de voie! Foc de voie! Azi e rândul nostru, spuse Sur.

Tunurile sonice ale celor treizeci de nave lătrau sacadat. Kyrenienii trăgeau în orb, ghidându-se după traseul focurilor inamice. Bucăţi

de metal, explozii şi flăcări uriaşe făceau ca cerul atyan să pară cadrul unui uriaş foc de artificii. Teleportat pe puntea de comandă, Tab hipnotiză ofiţerii crucişătorului, în frunte cu comandantul Kor Tomyn.

— Kyrenieni, încetaţi focul. E un ordin. Vă vorbeşte comandantul Kor Tomyn, blufă Tab. Sunteţi de acelaşi sânge cu mine, dar îmi sunteţi atât de departe de inimă, murmură kyrenianul cu amărăciune, după ce închise comunicaţiile.

Trei micuţe nave atyene atacară uriaşul crucişător, distrugându-i antena şi motoarele.

— Acum, preţ de cinci minute, voi paraliza piloţii kyrenieni. E momentul vostru, prieteni, spuse Tab.

— Recepţionat, Rebel 2, mai suntem zece pe aici. Hai să ne vindem scump pielea, făcu Bar.

Distrugerea era totală. La ivirea zorilor, bucuria oamenilor planetei era de nedescris. Sute de nave kyreniene zăceau fumegând pe o mare întindere, în apropierea capitalei. Pământul se cutremură când uriaşul crucişător, atacat de toate cele zece nave concomitent, se prăbuşi cu un zgomot asurzitor, într-un imens nor de praf.

— Cu toţii suntem datori morţii, zâmbi amar Sur, privind la bucăţile contorsionate ce fuseseră cândva nave. Şi oameni. Când te gândeşti însă că avem nevoie de atât de puţin pentru a ne bucura de viaţă, Tab...

— Câteodată e nevoie, se pare, să dărâmăm totul, pentru a începe din nou să fim fericiţi, spuse kyrenianul. Ridică încet privirea spre cer. Norii

❁❁❁

curgeau în forme abstracte, iar soarele strălucea ca o uriaşă minge de foc. O nouă zi de vară atyană tocmai începea.

Paşi în noapte

O dimineaţă albastră, ca toate celelalte dimineţi de vară. După un mic dejun frugal, mă îndrept spre grădină. Vântul se joacă sprinţar, scuturând frunzele încă verzi ale plantelor.

Norii curg, formând imagini ciudate, care par a transmite ceva iar soarele încălzeşte sufletele. Vocile oamenilor se împletesc în drumul lor spre o nouă zi de lucru.

Păsărelele ciripesc, totul pare normal, însă viaţa mea nu mai cadrează. Cu ce? Nici eu nu mai ştiu.

Scot în mijlocul curţii un scaun. Mă aşez. Milos, fierul cuţitului muşcă din fiinţa mea obosită, în căutarea venelor.

Nu simt durere, nici teamă, nici regret. Încerc să cuprind Universul într-o privire, într-o respiraţie...

Pic, pic, pic, sângele curge încet.

Mă năpădesc amintiri, dar nu mai este cale de întoarcere...

Venim şi plecăm, plecăm şi venim...

Numele meu începe cu litera D. Poate fi Dan, Daniel sau Dorian. Nu pot fi sigur. Astăzi am deschis ochii cu o durere pulsându-mi puternic în ceafă. Deja m-am obişnuit. Face parte din mine. Nu mă mai opun. Încerc doar să fac să ne fie bine. Mie şi bolii. Nu o mai pot învinge. Locuim în acelaşi corp de o viaţă.

❀❀❀

Viaţa mea pulsează prin tulpinile plantelor pe care le cultiv. Roşii, ardei, vinete, castraveţi, plante aromatice, toate mă ţin în viaţă. Un mod de viaţă pe care nu l-am putut alege în mod deliberat totdeauna.

Locuiesc într-un sat de la poalele munţilor Zărand. Singur. Încerc să ies din pielea mea cea veche, pentru a mă reechilibra.

Timp de zece ani am fost broker la Bursa de Valori Bucureşti. După terminarea facultăţii, ca şef de promoţie la Institutul de Studii Economice Bucureşti, am fost recrutat de Bursa de Valori Bucureşti, printr-un prieten de-al meu, cu câţiva ani mai în vârstă, George, care activa la Bursă de ceva vreme, fiind un senior broker foarte apreciat.

Am învăţat mult în acea perioadă. Avid în a acumula experienţă şi de a învăţa tainele Bursei, eram un burete veşnic uscat, pregătit să asimilez lucruri noi. La început a fost greu. Ritmul era ameţitor.

— Observă evoluţia indicelui Dow Jones, spuse George.

E reperul cel mai reprezentativ pentru piaţa americană, iar Statele Unite ale Americii sunt unul din cele mai importante motoare ale economiei mondiale.

— Am înţeles. Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, spuse Dan.

Treptat, ceas după ceas, zi după zi, Dan începu să perceapă sistemul bursier la modul cel mai avansat. Începu să tranzacţioneze pe cont propriu valute şi active, iar clienţii săi îi apreciau munca,

❀❀❀

întrucât rezultatele financiare erau mai mult decât satisfăcătoare.

Viaţa se schimbă pentru Dan, care, dintr-un proaspăt absolvent de facultate, eminent, ce-i drept, deveni pe nesimţite un prosper om de afaceri. Lipsurile îndurate în timpul facultăţii pentru a-şi putea plăti şcolarizarea şi chiria fură curând uitate.

Deşi urmase cursurile Institutului de Studii Economice la zi, Dan se angajase ca merceolog la o unitate alimentară, pentru care lucra între cursurile de la facultate.

Aproviziona firma cu mărfuri, făcea comenzi, plăţi, ba chiar, în situaţia îmbolnăvirii unui coleg, prelua tura de noapte a magazinului alimentar.

Îi plăcea acest stil de viaţă, aplicând şi în practică ceea ce învăţa la cursuri. Se familiariză cu locurile de unde trebuiau cumpărate mărfurile, învăţă să recunoască calitatea lor şi locaţiile en-gros-urilor cu preţurile cele mai mici.

Câştiga suficient cât să-şi plătească chiria şi taxele şcolare, ba chiar îi mai rămâneau ceva bănuţi, nu mulţi, ce-i drept, pe care îi strângea pentru zile negre.

Originar din Arad, oraşul de pe Mureş supranumit „Mica Vienă”, Dan era sufocat de intensitatea, complexitatea şi diversitatea vieţii Capitalei. Oameni veşnic grăbiţi, agitaţi, nervoşi, un trafic infernal în toate zilele săptămânii, toate îi făceau viaţa grea tânărului provincial.

Dar cireaşa de pe tort o constituia agresivitatea oamenilor. Părea că aceştia sunt într-un

❀❀❀

permanent conflict, o luptă pentru supremaţie, la serviciu, pe stradă, în colectivitate, ba chiar şi în familie.

Începu să-şi facă cadouri, cumpărându-şi tot ceea ce îşi dorise până atunci, dar nu avusese posibilităţi materiale. Iar visele adolescentului prinseră contur. Ceasuri, costume de firmă, pantofi scumpi, erau la ordinea zilei.

Şi har Domnului, fântâna nu seca. Trecu mai apoi la „jucării” mai mari. Şi mai scumpe.

— George, m-am gândit să-mi cumpăr o maşină.

— Te-ai gândit bine, Dane. Maşina nu mai este de mult un lux.

— Aşa este. Dar nu vreau orice maşină. Vreau o maşină care să mă reprezinte. Ştii, să oglindească forţă şi putere.

— Apreciez sinceritatea ta, spuse George. În mine poţi găsi oricând un bun ascultător.

— Perfect. Mâine ai putea veni cu mine la reprezentanţa BMW după servici?

— Sigur. Ne vedem mâine! Te salut, spuse George şi intră în blocul modern din complexul rezidenţial recent dat în folosinţă.

Meticulos, Dan îşi pregăti cei 10 000 de euro pe care îi avea la dispoziţie ca economii, îşi turnă un pahar de whisky şi încet-încet, afundat în fotoliul confortabil din faţa enormului LED TV din living, intră curând în lumea viselor.

Alarma sună violent la ora şase iar Dan ţâşni din fotoliu ca electrocutat.

❀❀❀

Se îmbrăcă rapid, se bărbieri, şi, după o cafea băută în fugă, comandă un taxi care îl duse la sediul Bursei. Ziua se dovedi a fi una lungă, iar nerăbdarea puse gradual stăpânire pe el, făcându-l să-şi consulte ceasul de mână Rolex din sfert în sfert de oră.

Într-un sfârşit, tranzacţiile se opriră, iar brokerii se îndreptară fiecare spre casă. Dan şi George ieşiră din impunătorul sediu al Bursei, dar lui Dan îi veni o idee.

— Hai să bem ceva înainte să mergem la reprezentanţă, ce zici? Sunt foarte obosit şi încordat şi simt că nu mai funcţionez cum trebuie.

— Gând la gând, Dane, spuse George.

Deveniţi mai vioi dintr-o dată, cei doi prieteni luară un taxi, îndreptându-se spre rafinatul local din centrul oraşului, pe numele său „Fantasy”. Se instalară confortabil pe scaunele moi, iar whisky-ul tare şi înţepător, cu un gust intens de caramel, le pătrunse în scurt timp în sistem, relaxându-i.

— Încă un rând, spuse Dan, fac cinste pentru că îmi cumpăr maşină!

Dar încă un rând se transformă curând în câteva rânduri, ce depăşiră curând cifra cinci. Vocile lor tot mai zgomotoase atraseră atenţia celorlalţi clienţi ai localului.

O blondă voluptoasă şi o brunetă subţirică, care în prealabil auziseră discuţiile celor doi, se aşezară ostentativ lângă Dan şi George.

— Nu ne oferiţi şi nouă ceva de băut, băieţi? spuse blonda voluptoasă, care preluă iniţiativa.

❀❀❀

— Eu sunt Olga, spuse.

— Iar eu sunt Lavinia, o completă bruneta subţirică.

— Cum să nu, frumoaselor, spuse Dan, pe care băutura îl ameţise mai tare ca pe George.

— Eu sunt Dan, iar el este prietenul meu, George.

Din vorbă în vorbă, whisky-ul se lăsă povestit, iar masculinitatea celor doi prieteni prinse contur. Paharele se ciocneau cu rapiditate, iar lucirea din ochii tuturor părea a conferi o luminozitate aparte barului.

Dornici de aventură, Dan şi George le propuseră fetelor să meargă la un hotel din apropiere, să continue discuţia începută la bar. Olga şi Lavinia, bruneta subţirică, îi mirosiseră cu un fler specific feminin pe cei doi că aveau mulţi bani la ei.

Ideea de a se ,,împrieteni" cu banii lor, veni rapid şi natural celor două tinere, cliente obişnuite ale barului dar şi a hotelurilor din apropiere.

Dan şi Olga ocupară camera din stânga holului, iar George şi Lavinia o luară pe cea din dreapta. Dornic să fie validat ca bărbat, Dan sărută îndelung sânii mari ai Olgăi, mâinile sale mângâind în acelaşi timp picioarele atrăgătoare ale femeii.

Ca un adevărat spion care se respectă, Olga îi pusese deja lui Dan în băutura de la bar o substanţă cu efect somnifer rapid.

După câteva mişcări clasice, veni şi eliberarea mult dorită pentru Dan.

Adormi urgent, iar Olga începu să cotrobăie prin hainele azvârlite prin cameră. Găsi în buzunarul

❀❀❀

interior al hainei lui Dan peste 9000 de euro, bani pe care-i ascunse rapid în sutien. Plecă fără o urmă de regret, iar la recepţie se întâlni cu Lavinia, care, deşi procedase la fel, nu fusese atât de norocoasă ca ea.

Vesele, cele două femei ieşiră grăbite din hotel, dornice de o nouă aventură.

Când se trezi, Dan nu recunoscu pe moment locul în care se afla. Făcu un exerciţiu de memorie, încercând să-şi amintească pas cu pas ceea ce făcuse în ultima zi.

Un presentiment ciudat îl făcu să-şi verifice buzunarul hainei. Mâna căută cu aviditate plicul cu banii pentru avansul maşinii, dar nu găsi nimic.

Deveni brusc lucid. Tresări convulsiv, realizând gravitatea situaţiei. Transpiraţii reci îi curgeau pe şira spinării. Părul îi albise la tâmple, ca nişte ghiocei răsăriţi prea devreme.

Îşi reaminti de barul ,,Fantasy" şi de gustul bun al whisky-ului pe care îl băuse cu prietenul său George.

Ca prin vis, revăzu în minte întâlnirea cu cele două femei, una blondă şi una brunetă. Se îmbrăcă în pripă şi-l sună pe George. Ţârâitul strident îl trezi instant pe prietenul său.

— George, ce s-a întamplat ieri la ,,Fantasy?

— Doamne Dumnezeule, acuma realizez că e dimineaţă şi nu suntem la lucru. Ştiu că porniserăm la reprezentanţa BMW, dar ne-am oprit la bar pentru un păhărel. Mi-aduc aminte de cele două graţii care s-au lipit de noi. Deşi i-am plătit o sumă frumuşică, bruneta şi-a făcut bine treaba, zâmbi George. La tine cum a fost?

❀❀❀

— Groaznic, George, groaznic. Mi-a furat banii, nenorocita, explodă Dan.

— Poftim??? Incredibil!!! Acuma realizez ce urmăreau de fapt, spuse înciudat George. Trebuie să mergem neapărat la Poliţie. Şi cât mai urgent, Dane.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse la rândul său, Dan.

Plecară în grabă la postul de Poliţie, unde Dan, iar apoi George, lăsând ruşinea la o parte, descriseră cele întâmplate cu lux de amănunte. Cel puţin cât îşi aminteau. După momentul interogatoriului şi a semnării declaraţiilor, Dan şi George plecară amărâţi, fiecare la casa lui.

Poliţia le găsi repede pe cele două femei. Vechi cunoştiinţe ale poliţiştilor, Olga şi Lavinia făcuseră o obişnuinţă în a practica cea mai veche meserie din lume. Doar că acum testară şi furtul, adâncindu-se tot mai mult în cercul vicios al erorilor umane.

Prejudiciul fu recuperat aproape integral, iar Dan, care nu dorea prea multă bătaie de cap, încercând să uite cât mai repede acest incident, îşi retrase plângerea. Şi astfel, viața lui intră pe făgaşul firesc.

Învăţă însă o lecţie dură, realizând importanţa cumpătării şi a modestiei. Reuşi să-şi cumpere în leasing BMW-ul X5 mult dorit, iar datorită succesului său financiar chiar îşi plăti în avans câteva rate. Îngrijea maşina ca pe un copil, întreţinând-o şi cumpărând fel de fel de accesorii şi gadget-uri.

Toate până la prima zgârietură...

La o banală parcare laterală, zgârie pe toată lăţimea portiera spate dreapta. Deşi ştia că se va repara, o mâhnire inexplicabilă puse stăpânire pe el. Parcă şi-ar fi pierdut perfecţiunea. A lui, împreună cu a maşinii. Şi odată cu ea şi inocenţa...

Vopsitorul îşi făcu conştiincios treaba, făcând invizibilă zgârietura, dar treptat, Dan îşi pierdu interesul pentru maşină, deşi şi-o dorise atât de mult...

Zilele treceau una după alta, anotimpurile îşi schimbară culorile. Verdele primăverii fu înlocuit de dogoarea arzătoare a soarelui de vară, pentru ca, mai apoi, galben-maroniul toamnei să fie înghiţit de albul imaculat al zăpezii.

Curând, Dan intră într-o rutină, în care plonjă cu toată fiinţa lui. O vreme, se adaptă bine acestui stil de viaţă, dar mai apoi, începu să resimtă presiunea job-ului de la Bursă, unde trebuia să fie foarte concentrat, fiind vorba de tranzacţii ce implicau sume mari de bani.

Îl aprecia mult pe prietenul său George, iar ieşirile lor la un pahar de vorbă după serviciu erau un balsam pentru Dan, menţinându-l pe linia de plutire.

Într-o după-amiază mohorâtă de iarnă, Dan îl abordă pe George după serviciu:

— Hai să mergem la un vin fiert, George, spuse Dan.

— Poate altădată, Dane.

— S-a întâmplat ceva, George? se alarmă Dan.

❀❀❀

— Nu e nimic din ceea ce îţi imaginezi tu. E de bine, totuşi!

— Cred că trebuie să-mi explici mai mult.

— Dane, am o întâlnire cu o domnişoară azi, zâmbi George.

— Am înţeles. Mă bucur pentru tine! Ei, atunci îţi doresc succes şi ne vedem mâine, poate, la un vin fiert.

Numai că acest mâine nu mai veni. Prietenul său avea deja o relaţie serioasă, căreia începu să i se dedice trup şi suflet.

Dan suferea. Iar suferinţa lui se materializa pe două planuri. Pe de o parte, simţea că îşi pierde prietenul, pe de altă parte, odată cu asta, simţea că nu mai poate refula datorită încărcării negative după stress-ul de zi cu zi. Iar ieşirile îi dădeau posibilitatea să se menţină în limite normale. Simţea şi ştia asta, apreciindu-le pe măsură.

Bursa este un organism viu, o caracatiţă care acaparează (fără posibilităţi reale de salvare) cu tentaculele ei victimele umane care o deservesc.

Interconectate, Bursele din România cât şi cele internaţionale sunt într-o dinamică accentuată în mod permanent, iar brokerii sunt în fiecare zi la curent cu informaţia, în special cu cea care ar putea influenţa mediul economic şi cotaţiile bursiere.

Persoane dinamice, în continuă interacţiune atât cu alţi brokeri cât şi cu clienţii existenţi sau potenţiali, brokerii sunt supuşi unor presiuni enorme.

Dan începu să frecventeze barurile din centrul vechi, petrecându-şi acolo tot mai multe seri,

❁❁❁

relaxându-se la un pahar de whisky. Randamentul său începu să scadă de la o zi la alta.

Mai trist era însă faptul că nici măcar nu realiza asta. Însă din afară, acest lucru era destul de evident. Intră într-un altfel de rutină, una distructivă, care-l măcina încetul cu încetul.

Într-o vineri după-amiază, „ateriză” într-un local discret, unde obişnuitul pahar de whisky îi aduse curând relaxarea mult dorită.

O căldură plăcută îi cuprinse corpul, înfrigurat după plimbarea prin zăpadă. Toate celulele corpului său îi transmiteau un sentiment de siguranţă şi încredere în sine.

Simţea că ar putea realiza orice şi-ar fi propus. Doar că acest sentiment dispărea dimineaţa...

În localul mic, cu lumină difuză, un grup de tineri îi atrase atenţia.

— Eu zic că va fi bine, spuse un tânăr înalt, cu alură de sportiv.

— Şi eu spun tot la fel, doar că vreau să verificăm cât timp suntem acolo, unele teorii vehiculate cu privire la capitala statului dac, Sarmisegetusa Regia. Ştiţi, legenda Marelui Lup Alb, comoara regelui Decebal şi nu în ultimul rând misterul Soarelui de andezit, care se spune că ar fi un portal de trecere, un fel de poartă energetică având corespondent în Shambala.

— Foarte interesant despre ce vorbiţi. Îmi cer scuze că vă întrerup. Eu sunt Dan. Mi-aţi captat fără să vreau atenţia.

❀❀❀

— Vrem să plecăm mâine dimineaţă într-o „evadare” de weekend. Ştii, o excursie de plăcere dar care este învăluită totuşi în mister.

— Aveţi cumva un loc în plus şi pentru mine? Îmi cer scuze dacă sunt atât de insistent, spuse Dan, dorindu-şi cu ardoare ca răspunsul să fie DA.

— Sigur, de ce nu. Avem un microbus de 8+1 locuri, iar noi suntem doar opt. Incluzând şoferul. Eu sunt Gabriel, ei sunt prietenii mei : Laurenţiu, Ana, Răzvan, Corina, Ştefan, Mihaela şi Nelu.

— Mă bucur enorm, spuse Dan. La ce oră e plecarea şi de unde?

— Păi, ne gândeam să plecăm pe la şase dimineaţa ca să putem ajunge înainte de înserat, iar plecarea va fi de la Arcul de Triumf.

— Perfect. Ne vedem mâine. Desigur, echipat corespunzător, completă Dan, uitându-se la frumosul său costum Versace şi comparându-l cu hainele casual ale noilor săi prieteni.

Ajuns acasă, lui Dan îi trebui un timp să se adune. Deşi se simţea moleşit, era bucuros de această schimbare de planuri, ca un cadou neaşteptat, menit să-l scoată din starea de letargie în care se complăcea.

În adolescenţă făcuse mai multe excursii la munte, astfel că avea echipamentul necesar. Îşi pregăti rucsacul, bocancii, pelerina, lanterna frontală şi hainele groase.

Deschise frigiderul şi luă câteva conserve din care avea tot timpul cumpărate. O linişte

❀❀❀

sufletească adâncă îl cuprinse. O linişte diferită de cea pe care i-o aducea paharul cu whisky.

Simţea că totul va fi bine, că această excursie va aduce o schimbare în viaţa lui.

La ora stabilită, tinerii porniră la drum, într-o aventură pe care nu o vor uita prea curând. Istoria se lăsa descoperită la tot pasul.

Mănăstiri, cetăţi, castele, dădeau frumuseţii naturale a peisajului un farmec aparte. Peisajele defilau în goana maşinii. Curând, câmpia atât de încinsă de soare a Cetăţii lui Bucur fu înlocuită cu dealuri, iar mai apoi de Munţii Călimani şi de râul Olt.

Mintea lui Dan era însă focusată pe Sarmisegetusa Regia. Îl fascinau, de mic copil, civilizaţia dacă şi cea romană într-un mod subtil, umplând goluri de suflet care probabil fuseseră făcute bucăţi atunci, acum aproape 2000 de ani.

Nu putea explica asta, era o atracţie irezistibilă, ca un magnet care se supune orbeşte legilor fizicii. Era ceva legat de fiinţa lui subtilă, care îl făcea să caute, să descopere, să retrăiască ceva.

Nu ştia ce, însă simţea că avea să descopere...

După câteva pauze de odihnă şi masă, ajunseră spre seară la Orăştie. Înnoptară acolo, iar sâmbătă dimineaţa o porniră din nou la drum, spre Marea Cetate.

Cu obrazul lipit de geamul maşinii, gândurile lui Dan erau ca nişte antene a căror unică

❀❀❀

menire era de a capta. Ce? Nici el nu ştia sigur. Doar intuia...

Când mai erau trei kilometri până la cetate, maşina se opri brusc. Fără explicaţie. Gabriel şi Nelu, care era şoferul grupului, deschiseră capota maşinii, încercând să-şi dea seama ce se întâmplase.

Era o zi frumoasă şi însorită, aşa că toţi ocupanţii microbusului Volkswagen coborâră, alăturându-se celor doi. Nici Gabriel şi nici Nelu nu depistaseră cauza defecţiunii.

— Pot să mă uit şi eu un pic? întrebă Dan.

— Chiar te rog, spuse Gabriel, care preluase din mers conducerea grupului.

De nicăieri, lui Dan îi veni o idee. Desfăcu panoul de siguranţe al maşinii şi le atinse pe toate, mişcându-le. Martorul de contact se aprinse la bordul Volkswagenului.

— Dă-i o cheie, să vedem dacă porneşte, spuse Dan.

Nelu porni fără probleme maşina, spre uimirea tuturor.

— Bravo, Dane. Ne-ai scos din rahat, râse Gabriel. De unde ai învăţat să repari maşini? Când te-am văzut prima dată în costumul tău cel elegant în local, n-aş fi zis că ştii mecanică.

— Vezi ce înseamnă să judeci omul după haine? râse Dan. Tatăl meu a avut Volkswagen. Am mai meşterit şi eu un pic la el, admise Dan.

Pornină mai departe. Cam cu un kilometru înainte de cetate, trebuiră să coboare. Drumul urca pieptiş în stânga, pe o potecă pe lângă care curgea un pârâiaş.

❀❀❀

Dintr-o dată, o ploaie deasă începu să cadă, din senin, ca şi cum li s-ar fi pus un obstacol în cale, un mesaj de avertisment pentru a nu tulbura locurile spre care urcau.

— Repede, să ne adăpostim, spuse Gabriel.

Îşi puseră pelerinele, înciudaţi de acest fenomen misterios. Peste trei sute de metri, ploaia se opri brusc, iar în faţa lor totul era uscat.

Lui Dan deja i se păreau suspecte toate câte li se întâmplau. Începură să urce. Pe măsură ce urcau, i se relevară imagini şi sunete de bătălie.

Auzea în mod real tropotele şi nechezatul cailor, zăngănitul săbiilor şi urletele de moarte. Transpiraţii reci îl năpădiră, blocându-l.

Fu depăşit de un grup de călăreţi cu săbii şi scuturi, care goneau spre înainte. Strigă, dar nimeni nu îl auzi. Prietenii săi nu erau nicăieri.

Flăcări mari se vedeau în depărtare, iar pământul era înroşit de sânge. Arme sfărâmate, morţi şi răniţi ce dădeau întregului loc un aer funebru şi dramatic în acelaşi timp, îl îngroziră pe Dan. Dintr-o dată, ceaţa ce învăluia locul se risipi, iar Dan îi văzu pe prietenii lui în depărtare.

Fire puternică, se întrebă dacă e bine să le spună şi celorlalţi ce simţea. Nu… L-ar fi făcut nebun cu siguranţă! Dar era atât de real...

Chiar şi incidentul cu maşina i se părea suspect. Se părea că totul, natura, tehnica şi cine ştie, poate şi altele, se coalizaseră împotriva lor, opunându-se înaintării lor spre cunoaştere.

Grăbi pasul şi îi ajunse pe ceilalţi din urmă.

❀❀❀

După câteva curbe ale drumului, în faţa lor se ivi Poarta Mare a Cetăţii, ca şi cum spiritul ei s-ar fi predat în faţa hotărârii şi curăţeniei sufleteşti a tinerilor veniţi să o admire.

— Haideţi, haideţi, nu mai am răbdare! spuse Mihaela.

Zâmbiră cu toţii. Mihaela era în asentimentul tuturor. Urcară o mică ridicătură de pământ.

În stânga şi în dreapta se deschideau două trasee pentru vizitatori, ce începeau cu nişte scări construite din blocuri mari de piatră.

Se pomeniră pe un platou împădurit, de unde, la mică distanţă se întrezărea la vale zona sacră a Cetăţii, cu templul, Soarele de Andezit şi emblematicul calendar cu stâlpii de lemn de înălţimi diferite.

Ascunse de privirile oamenilor, păsările ciripeau ca într-un cântec plin de armonie şi culoare. Dar era ceva ciudat în această manifestare a neamului păsăresc.

Lui Dan i se părea că se află într-un clopot invizibil, ca de sticlă, care respingea sunetele ce se propagau spre el. Ca şi cum sunetele erau exterioare sau chiar porneau de la limita clopotului, spre pădure.

Ciudat…Foarte ciudat…Nimeni nu ştie ce mi se întâmplă, că mi se întâmplă, gândi Dan.

Energia tinereţii atinse cote explozive, iar bucuria şi râsetele tinerilor umplură poiana.

— Să ne răspândim, spuse Gabriel. Ne întâlnim tot aici peste o oră.

❀❀❀

Dan simţea o afinitate faţă de Gabriel, pe care îl simţea oarecum asemeni lui, ca un frate mai mare, care trăieşte toate aventurile alături de fratele său mai mic.

— Hai să bem o gură de apă rece, Gabriel, spuse Dan.

Un izvor captat prin bucăţi de lemn curgea în mijlocul zonei sacre. Băură din apa cea cristalină şi rece ca gheaţa, răcorindu-şi trupul de arşita zilei de vară.

— E minunată! Pură şi limpede, ca sufletul vechilor daci ce au locuit aici. Îţi dai seama, Dane, că sunt şanse mari ca acest izvor să fi existat şi pe vremea dacilor?

— Suntem binecuvântaţi! Cu adevărat binecuvântaţi, concluzionă Dan, căruia soarele îi lucea în priviri, oglindindu-i bucuria de a se fi aflat aici şi acum, în acest loc magic.

Tinerii continuară să exploreze zona, iar când ora se scurse, se adunară cu toţii la locul de întâlnire.

— Simţiţi şi voi? spuse Ana.

— E un fel de energie, care parcă ne influenţează la un nivel subtil, spuse Corina.

Într-adevăr, cu toţii simţeau asta. Parcă s-ar fi întors cu toţii în timp, într-un timp suspendat între lumi, neutru, unde nimic nu-i putea atinge.

Mâncară cu poftă, iar apoi se aşezară la umbra copacilor pentru o binevenită siestă. Soarele era la crucea amiezii. Fiecare dintre tineri era cufundat în gânduri, dar totuşi nimeni nu şi le exprima.

❀❀❀

Curând, joaca luă locul odihnei, iar bucuria mişcării puse stăpânire pe toţi. Fotbal şi volei, cărţi şi şah, toate avură darul să-i binedispună.

Retras la umbra unui stejar, Dan admira silueta suplă a Mihaelei, care era un argint viu al echipei. Fruntea înaltă, încadrată de cosiţe de culoarea abanosului, talia zveltă, sânii ca două păsări ce sa zbăteau sub bluziţa de vară, dar mai ales ochii de un albastru ca cerul verii, îl făcură pe Dan să simtă ceva ce nu mai simţise până atunci.

Nu era vorba însă doar despre trup, Dan mai avusese experienţe cu alte fete şi înainte, era altceva, un fel de accelerator de particule al inimii, care pornise să bată într-un ritm accelerat, aproape incontrolabil.

Spre înserat, părăsiră cetatea, întorcându-se la Orăştie, unde erau cazaţi. Însă Dan nu era liniştit. Ceva îl frământa. Zeci de gânduri i se zbăteau în minte, ca un roi de fluturi zburând haotic, fără a prinde contur.

Ajunşi la pensiunea cochetă, aflată la marginea oraşului, tinerii luară masa şi se retraseră fiecare în camerele lor. Chinuit de trăiri contradictorii, Dan ieşi în holul decorat în stil rustic al pensiunii.

Pe pereţi, alături de trofee de vânătoare, ceramică şi alte obiecte de artizanat, se vedeau frumos expuse, special pentru a fi remarcate parcă, săbii dacice numite sycca, scuturi, ba chiar şi un steag de luptă dacic, cu trup de şarpe şi cap de lup.

Dan se plimba încoace şi încolo, agitat, prin hol, încercând să se liniştească, sorbind cu

❀❀❀

înghiţituri mici dintr-un ceai de tei. Cunoştea faptul că, purtat în luptă în vârful unei prăjini, steagul dacic scotea un şuierat specific, îngrozind duşmanii.

Deşi popor paşnic, cei mai viteji din neamul tracilor, dacii, erau războinici temuţi, luptând cu îndârjire până la moarte. Dacă la naştere pruncii erau jeliţi pentru că urmau să sufere în această viaţă, atunci când dacii plecau dintre cei vii, era un prilej de sărbătoare, întrucât erau propulsaţi într-o lume mai bună, fără suferinţă, alături de zei.

Astfel că erau luptători neînfricaţi, pe care moartea nu îi speria. Dan se simţea atras de Soarele de Andezit, ca de un magnet căruia nu i se putea opune. Unii istorici atribuiau acestă construcţie circulară de forma unui disc solar de andezit, ritualurilor de sacrificii umane, ce aveau loc înainte de bătăliile decisive, prin care, cel mai bun, cel mai viteaz şi mai curat tânăr era trimis ca mesager zeilor.

Mai precis, era aruncat în sus de prietenii săi, trupul urmând să-i fie străpuns de suliţe orientate cu vârful în sus. Dacă tânărul murea pe loc, însemna că a ajuns cu bine la zei, ducând mesajul pentru ajutorul divin.

Şi astfel, implicit, zeii aveau să fie de partea lor în luptă. Dacă era însă doar rănit, însemna că zeii şi-au întors faţa de la fiii lor şi nu-i vor ajuta în lupta contra duşmanilor.

Deodată, pe scări îşi făcu apariţia Mihaela, care, văzându-l pe Dan cufundat în contemplarea obiectelor de artizanat, nu spuse nimic, ci doar se aşeză lângă el.

— Oh, Mihaela, nu te-am văzut.

❀❀❀

— N-am somn, spuse fata. Nu ştiu ce e cu mine. De fapt ştiu, dar mi-e greu să explic.

— Nu eşti singură. Şi eu sunt neliniştit, spuse Dan.

Mâna tânărului o cuprinse pe după mijloc. Fata tresări, dar nu se desprinse din îmbrăţişarea tânărului. Ca într-un basm, se priviră ochi în ochi.

— Mihaela, eşti foarte frumoasă.

— Mulţumesc! spuse tânăra fată.

Buzele li se întâlniră ca din întâmplare, dar odată ce s-au atins, totul s-a schimbat. Camera se învârtea odată cu ei, ca într-un vals coborât din vise străvezii.

Se căutau cu înfrigurare, descoperindu-se total. Noroc că nu mai era nimeni în holul pensiunii la acea oră târzie din noapte.

Urcară în camera lui Dan. Parcă plutind, parcă visând, dar totuşi trăind o realitate palpabilă. Era ca o rugăciune, simţeau amândoi la fel, doar că încă nu ştiau asta. Magia suspinelor şoptite la ureche, degetele împreunate, fiorii atingerilor, creau un univers al lor, un univers format din doi.

Degetele lui Dan deschiseră nasturii bluzei Mihaelei, eliberând cele două păsări ce se zbăteau, prinse într-o colivie vremelnică.

Înfiorate, dealurile roşiatice ale sânilor tresăltau, cuprinse de un fior de nestăvilit. Hainele nu mai stăteau de mult în calea lor, iar trupurile fierbinţi ale lui Dan şi Mihaelei deveniră unul.

Când pacea coborî între ei, Dan îi cuprinse capul în palme, sărutând-o pe frunte şi pe ochi. Mirosul părului ei negru îl răscolea.

❀❀❀

— Eşti un vis al meu devenit realitate, Mihaela!

— Taci, eşti un mincinos fără pereche, râse fata.

Râseră amândoi. Cuvintele păreau de prisos. Puteau spune orice, însă ele nu descriau decât în mică măsură ceea ce simţeau ei. Iar ochii nu puteau spune minciuni.

— Miha, am în gând o idee care nu-mi dă pace. Vreau să mai văd o dată Soarele de Andezit. Nu pot să-ţi explic de ce. Mă fascinează şi mă atrage.

— Dar mâine vizităm Castelul Corvinilor şi Mănăstirea Prislop, Dane.

— Tocmai de aia, în noaptea asta aş vrea să mai merg o dată la Sarmisegetusa Regia.

— Poftim? Te auzi ce vorbeşti?

— Sunt perfect lucid şi o voi face. Cu ajutorul tău, zâmbi Dan.

— Nu pot să cred ce aud. Şi la ce te-ai gândit, mai exact?

— Gabriel a lăsat cheia maşinii la recepţie, în caz că trebuie mutată. Nu a parcat-o tocmai bine, ştii...

— Aşa, şi? spuse neîncrezătoare fata, încercând să-i pătrundă gândurile.

— Dacă te rog să mergi să o ceri, ca să iei ceva din maşină, ce zici? Mă ajuţi?

— Hmmm, tu chiar eşti hotărât.

— Evident. Mai mult chiar, îţi propun să mergem împreună, dacă doreşti.

❀❀❀

— Eşti nebun??? Dar este miezul nopţii, Dane.

— M-am gândit bine. Ajungem în aproximativ cincizeci de minute. Stăm cam treizeci de minute şi apoi ne întoarcem la Orăştie. Maxim trei ore cu dus şi întors. La trei suntem înapoi. Şi oricum, trezirea este la opt. Mai prindem şi câteva ore de somn. Haaai… E o aventură.

— E o nebunie. Dar e o nebunie frumoasă, spuse Mihaela şi îl sărută apăsat pe gură.

— Soarele meu! se bucură Dan, răspunzându-i la sărutare. Pe frunte, de astă dată.

— De andezit? râse Mihaela.

— Aproape, percută Dan.

— Am plecat. Ne vedem în hol în zece minute, iubitule.

Zis şi făcut. Cu un mic rucsac în care puseră două sandwich-uri, apă şi lanternele frontale, echipaţi cu haine groase, părăsiră pensiunea, redescoperind aventura copilăriei.

După vreo 45 de minute, ajunseră la poalele dealului Cetăţii. Aprinseră lanternele, iar Dan luă rucsacul. Începură urcuşul spre Marea Cetate, cu inimile bătându-le să le spargă pieptul.

Luminițe ciudate se vedeau în copaci. Mihaela se lipi înfricoşată de Dan.

— Nu te speria, prostuţo. Sunt bufnițe în copaci, râse Dan.

Mihaela nu zise nimic, dar inima îi palpita într-un mod în care nu-l mai simţise vreodată. Deşi era vară, iarba era înrourată, strălucind la lumina

❁❁❁

lanternelor frontale ca nişte diamante risipite, o ofrandă adusă unor zei din vechime.

— Acuma nu mai putem da înapoi, Miha. Ştii, mi s-a părut suspectă defecţiunea maşinii, dar am zis că se poate întâmpla. Apoi ploaia care a venit din senin şi pe o suprafaţă redusă de teren. Ca şi cum ar fi fost nişte obstacole puse în calea înaintării noastre.

— Cred că exagerezi, Dane. O maşină se poate strica oricând, indiferent de marcă. Şi mai ales că Volkswagen-ul lui Nelu e destul de vechi. Iar ploaia de vară poate să apară pe porţiuni mici, mai ales în zilele însorite, cum a fost ieri.

— Ok. Să spunem că are logică ce spui, Miha. Dar mai am să te întreb ceva. Nu simţi nimic ciudat aici, acum?

— Nu pot spune că mă simt în largul meu. Parcă mă apasă ceva. Ca o atenţionare. Un fel de energie care interacţionează cu mine. Nu ştiu să explic mai bine.

— Ieri, când am urcat aici, voi aţi luat-o înainte, iar eu am rămas în urmă, spuse Dan. Dintr-o dată, am fost învăluit de valuri de ceaţă.

Grupul vostru dispăruse din câmpul meu vizual. Simţeam ceva ca şi tine, o presiune asupra întregii mele fiinţe, o agresiune energetică care mă controla parcă, fără să mă pot opune. Ba mai mult, auzeam zăngănit şi lovituri de săbii, nechezat de cai. La început, în depărtare, apoi din ce în ce mai aproape. Pentru ca, brusc, să iasă din ceaţă un grup de călăreţi războinici daci, agitându-şi săbiile sycca în aer, gonind spre înainte. Nu păreau să mă fi vazut,

❀❀❀

deşi au trecut pe lângă mine. Dan nu-i spuse Mihaelei despre pământul înroşit, morţii şi răniţii împrăştiaţi peste tot, ca să nu o înspăimânte şi mai tare.

Mihaela se opri în loc. Se lipi de el, şi începu să plângă.

— Dane, dacă vrei să mă ucizi, fă-o repede. Nu ştiu unde mi-a fost capul când am acceptat să vin cu tine.

— Iubita mea, soarele meu, niciodată nu aş putea să-ţi fac vreun rău.

— Dacă ai vrut să mă înspăimânţi, atunci ai reuşit, Dane.

Tânărul o cuprinse cu braţele lui puternice, acoperind-o cu sărutări. Înlănţuiţi, îşi dădeau putere unul altuia, formând un întreg. Puternic. De neoprit.

— Iubitule, acum te cred, spuse Mihaela, liniştindu-se. E ciudat într-adevăr tot ceea ce mi-ai povestit.

— Nu-ţi fie frică. Sunt cu tine. Nimic rău nu se va întâmpla.

— Să mergem. Timpul trece, şi mai trebuie să ne şi întoarcem, spuse Mihaela.

Din vorbă în vorbă, ajunseră la poarta cetăţii. Pătrunseră în oraşul adormit, ca nişte călători care se întorc acasa. Chiar dacă au trecut două mii de ani de la plecarea lor.

Aşa simţeau. Amândoi. Se potriveau şi se completau, ca şi cum s-ar fi cunoscut de mult. Sau din alte vieţi anterioare. Ca şi cum s-ar fi căutat de mult şi acum s-au regăsit.

❀❀❀

Întunericul era sfâşiat de fascicolele de lumină ale lanternelor. Pe Dan îl încerca un sentiment plăcut, ca şi cum şi-ar fi regăsit locurile natale.

Urcară în fugă micul povârniş pe care-l urcaseră cu o zi înainte.

— Uite! Am ajuns la platoul sacru, spuse Dan. La adăpostul întunericului, obrajii li se înroşiră, preluând emoţiile, iar inima, ca un perpetuum mobile grăbit, le transmitea trăiri inedite.

Deodată, amândoi încremeniră. Un vânticel ce se pornise să adie dintr-o dată, mişca lumina unor candele ce erau puse din trei în trei stâlpi pe calendarul dacic.

Mihaela dădu să ţipe, dar Dan, prezent, îi puse palma peste gură.

— Ssst! Să stingem lanternele! Repede! În tufişul acela din stânga, şopti Dan.

Stătură vreo zece minute, cu lanternele stinse, în linişte deplină, încercând să priceapă ce se întâmpla. În tot acest timp, nu se auzea nici o mişcare, nu se vedea nici un om sau animal.

— Încep să cred că poveştile despre acest loc sunt adevărate, spuse tânărul.

— Nu te contrazic. Doar că e ceva înfricoşător în toate chestiile astea, spuse Mihaela.

— Probabil candelele au fost aprinse la miezul nopţii. Acum fiind două şi douăzeci de minute, încă mai ard. Totuşi, cred că oricine ar fi fost aici la miezul nopţii, a plecat.

Se plimbară prin interiorul calendarului, un sistem de cercuri concentrice cu stâlpi de lemn cu

❀❀❀

înălţimi diferite, ca printr-un labirint, căutând ieşirea. Sau explicaţia.

Micile flăcări ale candelelor făceau ca reflexii să le joace în ochi, iar umbrele celor doi tineri, alungite, îi urmăreau asemeni unor scutieri din vechime.

— Să mergem la Soarele de Andezit, spuse Dan.

Înfioraţi, cei doi păşiră cu sfială, înconjurând monumentul circular. Linii drepte porneau din centru, făcând evidentă asemănarea cu astrul zilei.

Dan puse palmele pe piatra cea rece, iar buzele lui sărutară piatra, altar al străbunilor săi. Devenise un preot care-şi venera zeul. Simţea cum se încarcă cu o energie subtilă, care-l făcea să se simtă special.

Mihaela admira şi ea monumentul, încercând să înţeleagă simbolistica sa, urmărindu-l în acelaşi timp şi pe Dan. Era schimbat, ca într-o transă, parcă se transformase într-un preot al lui Zamolxis, oficiind un ritual din vechime.

Se întinse pe piatra sacră, contopindu-se cu întreaga lui fiinţă cu vechiul altar. Deodată sări ca ars. Se gândi la posibilitatea ca soarele de andezit să fie un portal energetic, de trecere, într-o altă dimensiune, poate chiar în tărâmul misterios al Shambalei, după unele teorii.

Transfigurat, Dan se desprinse din adoraţie, căutând-o din priviri pe Mihaela.

— Putem pleca, iubita, spuse tânărul.

— M-ai speriat, Dane. Parcă nu erai tu, ci un preot slujind la altar, un mesager către zei.

❀❀❀

— Te cred. Şi eu m-am simţit altfel, eram ca într-un vis. Dar acuma hai să plecăm.

Deja înfriguraţi, porniră spre intrarea cetăţii. Tăcuţi, fiecare era adâncit în gândurile lui. Coborau panta spre poartă, când loviturile veniră ca din senin.

Dan şi Mihaela fură loviţi violent în ceafă de doi indivizi mascaţi, care îi pândeau de ceva vreme din pădure, la adăpostul întunericului, încercând să vadă ce aveau de gând să facă cei doi tineri la acea oră târzie din noapte la Sarmisegetusa Regia.

— Leagă-i bine şi du maşina aici, spuse individul înalt.

— Am înţeles, şefu', răspunse cel scund şi musculos.

Maşina neagră, fără numere de înmatriculare, demară şi se opri în dreptul lui Dan şi Mihaela, care, leşinaţi, fură legaţi fedeleş.

— Pune-le căluş în gură, ca să nu ţipe când se trezesc şi leagă-i la ochi, Corbule. A, şi ia-le telefoanele, spuse din nou cel înalt.

Aruncaţi ca nişte saci de cartofi în partea din spate a maşinii negre de teren, tinerii se treziră. Mai întâi Dan, apoi Mihaela. Tânărul încercă să se mişte, dar nu reuşi. Un firicel de sânge i se prelingea, cald, pe gât în jos.

Întunericul era total. La fel şi liniştea.Vru să ţipe după ajutor, dar realiză că nu putea. Se mişcă spre stânga şi simţi căldura unui trup. După ce-i adorase mirosul trupului cu câteva ore în urmă, intui că era Mihaela.

❀❀❀

Capul îi vâjâia şi îl durea îngrozitor. Realiză ce se întâmplase, dar nu înţelegea cum se ajunsese la aşa ceva. Maşina porni, săltând, pe drumul cu gropi. Trecu aproximativ o jumătate de oră, după estimarea lui Dan, după care se opriră.

Fu ridicat şi repus pe picioare, apoi împins şi din nou trântit la pământ. I se scoase bandajul de la ochi. Nu şi căluşul. Deşi încă amorţit de la lovitura primită, îşi roti cu greu privirea prin încăpere.

Lângă el zăcea Mihaela. Ochii fetei, măriţi, îl priveau întrebători. Broboane mari de sudoare i se prelingeau de pe frunte. Era palidă, iar şocul loviturii îi provocase o frică teribilă. Se temea că nu va mai prinde zorii...

— Să mergem, Corbule. Mai avem o tură de transportat.

Cei doi indivizi mascaţi care îi loviseră, părăsiră mica încăpere şi nu după mult timp se auzi motorul maşinii.

Ciudată situaţie, gândi Dan. Se simţea vinovat faţă de Mihaela, ale cărei priviri îl căutau insistent. Roti privirea. În încăpere se zăreau vase, obiecte de podoabă şi vechi săbii dacice.

Ceea ce îl şocă însă, fură cele trei brăţări dacice, pe care le bănuia de aur, asemănătoare cu cele pe care le văzuse la televiziune, şi care fuseseră ulterior recuperate.

— O, Zamolxe, ai grijă de ai tăi fii, gândi Dan şi leşină.

Dimineaţa, la ora opt, Gabriel, Nelu şi prietenii lor coborâră pentru micul dejun.

❀❀❀

— Ce dimineaţă frumoasă, spuse Ana. Cum aţi dormit?

— Foarte bine, spuse Laurenţiu.

— Dan şi Mihaela dorm adânc, de nu au coborât încă, spuse Gabriel.

— Mă duc eu să-i trezesc, zise Corina, gândindu-se să le facă o farsă celor doi.

Fata urcă şi bătu la uşă. Nimeni nu răspunse nici la Mihaela şi nici la Dan. Nedumerită, coborî la recepţie.

— Nu răspunde nimeni, nici Miha, nici Dan, spuse Corina.

— Hai să-i sunăm, zise Gabriel. Tânărul sună. Telefoanele celor doi sunau însă a ocupat unul şi a descărcat celălalt.

— Ceva nu e în regula, prieteni. Să întrebăm la recepţie, poate au ieşit.

Recepţionerul le confirmă faptul că cei doi au ieşit pe la ora douăsprezece treizeci noaptea, cu un rucsac, după ce în prealabil, Mihaela ceruse cheia maşinii.

Presimţind ceva, Gabriel ieşi în curte. Maşina lui Nelu lipsea. Fugi înăuntru, agitat, şi le spuse colegilor lui:

— Oameni buni, Miha şi Dan au luat maşina.

— Şi nici nu răspund la telefon.

— Poate li s-a întâmplat ceva, Doamne fereşte, zise Ana. Să anunţăm Poliţia.

— Cred că încă e devreme să facem asta, spuse Gabriel. Trebuie să treacă patruzeci şi opt de

ore de la dispariţie ca să fie luată în considerare o reclamaţie de felul ăsta. Dar putem totuşi să-i găsim.

— Cum aşa? întrebară cu toţii în cor, miraţi.

— Repede! Putem să o detectăm atunci. Maşina.

Nelu intră în aplicaţia GPS şi nu mare le fu mirarea să o descopere la aproximativ treizeci de kilometri de Orăştie. La Sarmisegetusa Regia.

După aproximativ patruzeci de minute, tinerii erau deja în drum spre Sarmisegetusa, într-un microbus închiriat. Ajunseră curând la poalele dealului cetăţii şi văzură microbusul Volkswagen al lui Nelu, parcat pe partea dreaptă a drumului. Gol. Şi încuiat. Fără bagaje înăuntru.

— Să urcăm la cetate, poate sunt acolo, gândi cu voce tare Gabriel.

Se grabiră să urce spre cetate, parcurgând aproape în fugă traseul ce ducea la intrarea cetăţii. Încă de dimineaţă, erau destui vizitatori ai marii capitale a dacilor.

— Să ne despărţim în două grupuri: Ana, Nelu şi cu mine mergem pe traseul din stânga, iar Răzvan, Corina şi Ştefan, voi o luaţi pe traseul din dreapta. Ne întâlnim în cincisprezece minute pe platoul sacru, adăugă Gabriel.

Căutară disperaţi, răscoliră fiecare tufiş, cercetară ruinele de-a fir a păr, fără nici un rezultat însă. Întrebară turiştii dacă au văzut doi tineri, un băiat şi o fată, dis de dimineaţă. Nimeni nu-i văzuse, însă.

Se reuniră pe platoul sacru. Disperarea puse stăpânire pe întregul grup.

❀❀❀

— Eu zic să întrebăm de ei şi la Costeşti. Poate au vizitat cetatea dacica de acolo. Şi la Gradiştea de Munte, zise Nelu.

— Şi la Orăştie chiar, completă Ana.

Întrebară oamenii de pe stradă la Costeşti, apoi la Grădiştea de Munte. Încercară apoi să afle informaţii despre prietenii lor la birturile celor două comune. Văzând că nimeni nu-i poate ajuta cu informaţii, apelară la Poliţia din Costeşti.

Oamenii legii îi ascultară, dar, aşa cum spusese şi Gabriel, nu-i puteau ajuta cu înregistrarea dispariţiei.

Ajunşi în Orăştie, echipa hotarî să aştepte încă o zi. Dădură telefoane, fiecare la serviciul său pentru a anunţa prelungirea mini-vacanţei neprevăzute.

Încercară să-i mai sune pe Dan şi Miha. În continuare însă, nu reuşiră, telefoanele sunând ca şi cum ar fi descărcate sau închise.

Orele treceau greu, erau dezamăgiţi cu toţii, frustraţi că nu-i puteau ajuta pe cei doi colegi ai lor.

Puteau să fi fost ei în locul lor. Gabriel încercă să-l tragă de limbă pe recepţioner, dacă au mai fost cazuri de dispariţii în zona Sarmisegetusa Regia.

— Nu-mi amintesc de aşa ceva, spuse recepţionerul, cel puţin nu în ultimul timp. Dar ştiu despre dispariţia de comori din Sarmisegetusa.

— Am văzut la televizor despre dispariţia şi recuperarea brăţărilor dacice. Cele spiralate.

— He, he, acela a fost cel mai cunoscut caz. Au mai fost şi altele. Recepţionerul tăcu. Minerii

❀❀❀

vorbesc despre tot felul de energii ale locului. Şi apariţii de entităţi în subteran. Nu puţini au fost aceia care s-au întors cu minţile rătăcite. Brusc, recepţionerul tăcu din nou, ca şi cum ar fi intrat pe un domeniu tabu.

Gabriel nu mai insistă, văzând schimbarea şi ezitările interlocutorului său, dar căzu pe gânduri.

În dimineaţa următoare răpirii lui Dan şi Mihaelei, căci la asta se gândeau prietenii lor, o maşină neagră de teren era parcată în faţa micii căsuţe de la marginea satului de munte. Fără numere şi plină de noroi, semn al drumurilor desfundate pe care a circulat.

Drumuri, poate că ar fi impropriu spus, dar asta nu i-a împiedicat pe cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume de camuflaj, ca vânătorii, să-şi ducă planurile la îndeplinire.

— Corbule, mai stăm o zi, maxim două, până vine omul de legătură, apoi o ştergem.

— Hmmm, şefu', ce bine sună! Ne-am căpătuit, ce să zic, da eu zic să ne cărăbănim mai repede, spuse cel scund. Şi cu tinerii ce facem? Eu zic să le facem de petrecanie. Mai puţină bătaie de cap. Şi-aşa Pământul e suprapopulat, râse cu răutate Corbu.

— Poate ai dreptate... Dar mai vedem. Poate vieţile lor valorează ceva pentru familiile lor, nuuu?

— La asta chiar nu m-am gândit. Dar pare riscant, totuşi să ne expunem...

Cei doi intrară în încăperea din spate a căsuţei. Dan şi Mihaela stăteau înghesuiţi unul lângă altul, pe podeaua rece. Erau înfometaţi şi înfriguraţi.

❀❀❀

Ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, toate încheieturile îi dureau. Iar capul parcă le exploda de durere.

— Atenţie la mine, ordonă individul înalt, obişnuit să comande. Şi să fie ascultat.

— Vă dezlegăm puţin. Suntem departe de orice aşezare umană. Aici aveţi mâncare şi apă. Totuşi, să nu care cumva să strigaţi, să ne faceţi probleme, sau să încercaţi să fugiţi că vă lichidăm pe loc. Aţi auzit?

Cu greu, amorţiţi şi speriaţi, cei doi tineri îşi învinseră repulsia amestecată cu teamă şi mâncară puţin.

— Ia spuneţi acuma, puişorilor, ce căutaţi voi în miez de noapte la Sarmisegetusa Regia, ha? Atenţie ce răspundeţi. Dacă minţiţi, vă trimitem urgent în Valhalla.

— Nu căutam nimic. Am fost cu o zi înainte să vizităm cetatea, iar noaptea am vrut să simţim energiile Cetăţii, în linişte.

— Energiile cetăţii, huh? Îţi baţi joc de noi, ţâcă?

— Ieri, când am vizitat cetatea, am pierdut aici ceasul de buzunar al străbunicului tatălui meu. Nu mi-am dat seama de asta decât când am ajuns la Orăştie. Mama mea a murit la naştere, iar tatăl meu a plecat dintre noi acum doi ani. Ceasul a fost transmis din generaţie în generaţie pe linie paternă.

Ţin enorm de mult la el. Vă jur că este adevărat!

— Ce zici, Corbule, de povestea asta?

❀❀❀

— Şefu, haideţi un pic afară să vorbim, vă rog.

Mihaela se uită la Dan, surprinsă de inventivitatea sa.

— Extraordinar! Dacă scăpăm cu viaţă de aici, poţi scrie un roman, Dane.

Fata se ghemui la pieptul lui.

— Mi-e frică, mi-e foarte frică. Nu vreau să mor.

— Va fi bine, Mihaela, îţi jur! Nu ştiu cum, dar simt că va fi bine.

La Orăştie, după cele 48 de ore de la dispariţia lui Dan şi a Mihaelei, Poliţia intră în acţiune. În momentul anunţării dispariţiei oficiale, au fost organizate patrule de căutare în Orăştie şi în zona cetăţilor dacice. S-au făcut filtre pe drumurile din judeţ, încercându-se o intervenţie rapidă şi de succes în găsirea tinerilor. În biroul comisarului-şef Ionescu, Gabriel intră sfios, dar curios în acelaşi timp de ceea ce avea să îl întrebe comisarul.

— Comisar Ionescu! Ia loc, te rog.

— Gabriel Munteanu, student la Drept, anul trei, în Bucureşti.

— Uite de ce te-am chemat aici. Ştiu că eşti unul din prietenii celor doi dispăruţi. Vă cunoşteaţi de mult? Ştiţi să fi avut duşmani prietenii voştri?

— Mihaela e o colegă de facultate, iar pe Dan l-am cunoscut de puţin timp. De fapt, cu o zi înainte de a pleca din Bucureşti. Nu ştiu să fi avut duşmani.

— Tinereţe, tinereţe, spuse ofiţerul, zâmbind pe sub mustaţă. Vom porni cu jandarmii montani să

❀❀❀

cercetăm împrejurimile Sarmizegetusei. M-am gândit dacă puteţi să ne ajutaţi cu o haină de-a lui Dan şi una de-a Mihaelei. Îi vom căuta şi cu ajutorul câinilor specializaţi.

— E o idee foarte bună, domnule comisar! Mă voi întoarce într-o oră cu ele. Mulţumesc mult pentru ajutor.

— Pentru asta suntem aici. Asta ne e meseria, spuse comisarul.

Ajuns la pensiune, Gabriel fu înconjurat de colegii săi, îngrijoraţi şi nerăbdători să afle noutăţi.

— Comisarul Ionescu va începe căutările cu jandarmii montani şi cu câini. Au nevoie de îmbrăcăminte de-a lui Dan şi de-a Mihaelei.

— Super, spuse Laurenţiu. Ana, hai cu mine sus. Am mutat lucrurile lor la mine, ca să nu mai ţinem ocupate camerele lor.

Odată ce Gabriel luă cele două haine, una a lui Dan şi cealaltă a Mihaelei, porni rapid spre sediul Poliţiei, unde le predă comisarului Ionescu.

Dar iată că pe fir intră Departamentul de Combatere a Crimei Organizate din cadrul Poliţiei Române. Un grup infracţional compus din căutători ilegali de comori în arealul cetăţilor dacice era supravegheat de câteva luni de zile.

Un „pădurar", agent al acestei Direcţii a fost „plantat" la un canton silvic din apropiere. Într-o noapte, acesta observă în maşina neagră a căutătorilor de comori, patru persoane în loc de două, ca de obicei.

Transmise informaţia superiorilor săi, iar aceştia coroborară acestă informaţie cu dispariţia

❀❀❀

celor doi tineri. Angrenajele sistemului se puseră în mişcare.

Comisarul-şef Tolan de la Crimă Organizată îşi informă colegul despre observarea celor două persoane noi, un bărbat şi o femeie, în grupul căutătorilor de comori.

— Nu aş vrea, Ionescule, să o dăm în bară chiar acum, la sfârşit. Agentul meu sub acoperire mi-a transmis faptul că grupul a făcut o descoperire importantă, întrucât au consumat alcool, şi au fost foarte veseli, ca şi cum ar fi sărbătorit ceva.

— Intuiţia mea îmi spune că va mai intra pe fir una sau mai multe persoane, probabil destinatarii vestigiilor arheologice.

— Are logică ce spui, Tolan. Totuşi, să fim cu ochii în patru, iar dacă în următoarele douăzeci şi patru de ore nu se observă nici o schimbare, intervenim în forţă să-i salvăm pe tineri, dacă sunt ei într-adevăr.

Comisarul comunică planurile sale lui Gabriel şi colegilor lui, ca să-i liniştească.

A doua zi, o maşină break poposi în faţa micii clădiri izolate, din satul de munte. Din ea coborâră doi bărbaţi îmbrăcaţi în blugi şi cămăşi, unul din ei ducând o servietă din piele neagră în mâna stângă.

— Bine te-am găsit, Profesore! Ai marfa?

— Salut, Bătrâne. Am făcut o descoperire consistentă. Podoabe din aur, argint şi multe monede. Cred că am dat lovitura! Ai banii?

— Aici. Toţi câţi ai zis. Poţi să-i numeri dacă vrei.

❀❀❀

Dar Profesorul nu mai apucă să facă asta. Deodată, din liziera pădurii, îşi făcură apariţia poliţişti şi jandarmi, mascaţi, înarmaţi cu arme de asalt automate AK 47.

Cei doi bărbaţi nou-veniţi schiţară un gest de a scoate de la spatele pantalonilor de blugi armele pe care le ascunseseră, dar se opriră. La timp.

— Mâinile sus. Sunteţi înconjuraţi. Nu faceţi prostii, băieţi, că nu e cazul, spuse comandantul lor, nimeni altul decât comisarul Tolan.

Poliţiştii îi încătuşară rapid şi în forţă pe cei patru.

— Unde i-aţi ascuns pe cei doi tineri de ieri?

— Care tineri, dom' şef? spuse Bătrânul.

— Nu face pe prostul, că nu merge. Ştim tot. Dacă minţiţi, vă îngreunaţi situaţia. Sper că nu le-aţi făcut vreun rău.

— Ne gândeam că s-au rătăcit şi au nevoie de ajutor. I-am găsit noaptea trecuta în cetate.

— Băi, ce om milostiv ai devenit, Bătrâne. Mai să te cred, ce să zic, făcu Tolan. Hai, du-ne la ei.

Când văzură feţele poliţiştilor, Dan şi Mihaela înţeleseră că au fost salvaţi. Lacrimi mari curgeau din ochii lor, ca nişte izvoare ce curăţă dureri ce n-au fost spuse, dar care ajută pentru a putea merge mai departe. Să uite. Şi să ierte. Spre binele lor, în primul rând.

Fură dezlegaţi. Mihaela se repezi la Dan. Îmbrăţişându-l, îl încredinţă de toată dragostea şi susţinerea sa.

— Miha…

❀❀❀

— Taci, prostuţule, spuse fata. Totul e bine acum. A trecut, a trecut...

Uşurat, Dan o sărută pe cea care i-a fost tovarăşă de suferinţă în ultimele două zile. Parcă o greutate i se luase de pe suflet. Nu îi fusese teamă pentru viaţa lui, era deja împăcat cu orice i s-ar fi întâmplat, fiind ca în transă, amorţit şi imun la orice sursă exterioară lui.

Se simţea răspunzător pentru prietena şi iubita sa, pe care o angrenase alături de el în planul său rebel.

La una din maşinile Poliţiei, tinerii primiră îngrijiri medicale, şi li se oferi ceai cald şi pături. Reţeaua care tocmai fusese anihilată se dovedise a fi de o complexitate ieşită din comun.

O mulţime de săpături au fost descoperite în împrejurimile Sarmisegetusei Regia. Iar prada fusese una bogată. O mulţime de podoabe din aur şi argint, monede romane, ba chiar şi câţiva kosoni, făceau parte din descoperirile lor.

În plus, ceramică, săbii romane şi vârfuri de săgeţi ar fi urmat să intre în colecţii private. Şi nu pentru puţini bani.

— Aţi avut noroc, mare noroc! spuse comisarul Tolan. Îi urmărim de ceva vreme pe aceşti tâlhari iar un agent de-al nostru v-a reperat într-o seară.

— Aţi fost supravegheaţi tot timpul. Puteam să intervenim în orice moment dacă situaţia ar fi escaladat, însă, cunoscând psihologia contrabandiştilor, am amânat un pic capturarea, ca să-i putem prinde şi pe complicii lor.

❁❁❁

— A fost vina mea, domnule comisar, făcu Dan, ruşinat. Nici măcar n-am realizat la ce pericole mă expun. Ba mai mult, am cooptat-o în planurile mele şi pe Mihaela, prietena mea. A fost o lecţie dură, pentru mine, în primul rând, dar şi pentru toţi cei pe care i-am implicat, direct sau indirect, în acţiunile mele.

— Ei, totul e bine când se termină cu bine, zâmbi comisarul Tolan.

În drum spre Orăştie, în maşina Poliţiei, cu capul Mihaelei lipit de pieptul său, gândurile lui Dan erau contradictorii. Se simtea duplicitar. Deşi era bucuros că scăpaseră cu viaţă, se blama pentru lipsa de responsabilitate în faţa posibilelor primejdii care li s-au ivit în cale.

Dar stai! Cum se poate ca nişte oameni obişnuiţi să fie agresaţi aşa, pur şi simplu, fără vreun motiv aparent ? Mă voi răzbuna! Pentru toate traumele şi nedreptăţile suferite. Eu sunt bărbat, pot duce, dar să atace o biată fată, fragila şi gingaşă, asta e inadmisibil.

Îi venea să dea cu pumnul în geamul maşinii, să sară jos şi să se întoarcă la locul unde fusesera ţinuţi ostatici. Să-i lege şi el pe ei, să simtă tot ceea ce a simţit el şi Mihaela.

Ce ciudat... Nu se mai recunoştea pe sine însuşi. Se născuse în el o ură, pe care nu şi-o recunoştea, dar care acum se trezea la viaţă.

Oare era aşa şi înainte, doar că nu era conştient de asta, sau se transformase între timp? Cine sunt eu, de fapt? Stăpân pe situaţie sau ezitant? Doritor de răzbunare sau împăcat?

❀❀❀

Răspunsurile întârziau să apară.

Nu ştia unde şi cum îşi pierduse controlul. La Bucureşti era stăpân pe el, îşi asuma riscuri zi de zi. Dar îşi asuma şi eventuale eşecuri. Au fost câteva, nu multe, e drept, dar au fost.

Aici, însă, în inima Daciei, se simţea pur şi simplu altcineva. Se simţea acasă. Corpul lui era doar o haină, o carcasă pentru suflet. Un suflet bătrân, un călător prin timp, printre oameni şi stele...

Ajunsera la Orăştie, unde au fost ,,predaţi" prietenilor lor, urmând ca a doua zi să revină la Poliţie, pentru declaraţii.

— Dane, măi Dane, Mihaela, dragilor...

Lacrimile curgeau, curgeau din ochii tuturor, băieţi şi fete deopotrivă, dovedind astfel faptul că prietenia leagă oameni.

— Mulţumim, prieteni, mulţumim, spuse Mihaela, emoţionată. Poliţiştii ne-au explicat cum aţi depus toate eforturile să ne găsiţi. Întâi voi şi ulterior ajutându-i pe poliţişti.

Fără voi nu am fi acum aici. Fiţi binecuvântaţi!

— Acuma, nah, ne sunteţi prieteni buni, făcu Gabriel, dar data viitoare dacă mai încercaţi aşa ceva, vă dau personal o mamă de bătaie, de nu vă vedeţi, zău. Hai că am glumit, spuse iarăşi tânărul, văzând feţele plouate ale celor doi. Am totuşi, să ştiţi, centura maro la karate shotokan.

Râsetele tuturor umpleau holul pensiunii, ca nişte clopoţei ce vesteau o sărbătoare a tinereţii, a vieţii ce a ieşit învingătoare din nou.

❀❀❀

Grupul se întoarse în Bucureşti a doua zi, după ce le-au fost luate declaraţii celor doi „împricinaţi”. Drumul era acelaşi, dar tinerii erau schimbaţi cu toţii. Se maturizaseră peste noapte. Şi nu doar Dan şi Mihaela, ci cu toţii.

Păreau imuni la peisajele superbe pe lângă care treceau, adânciţi în gânduri. Diferite, dar totuşi convergente. Spre ceea ce aveau de învăţat din această întâmplare, cu final fericit, de această dată.

Târziu în noapte, microbusul intră în Cetatea lui Bucur, depunându-şi preţioasa încărcătură în locul din care au plecat.

Oraşul dormea, lumea se pregătea pentru o nouă zi de muncă, o zi în care soarele va lumina oameni. Şi suflete. Acolo unde i se va permite.

Capitala îi absorbi curând, în imensitatea sa, ca un enorm animal încolăcit, care doarme, aşteptând răsăritul, indiferent la detaliile care îl formează, un ţel întrupat, al cărui unic scop era de a trăi o nouă zi.

Obosit, Dan se pregăti rapid de culcare, încă marcat de cele întâmplate, dar hotărât să schimbe ceva în viaţa sa. Ceva se pusese la locul său în el, iar viaţa lui de până atunci nu va mai putea fi niciodată la fel.

A doua zi, de dimineaţă, intră brusc, conştient de alegerea sa, în rutina obişnuită a unei zile de munca. Duş, bărbierit, cafeaua băută pe viteză.

Îl sună pe George pentru a-l anunţa că revine la lucru. Parcă el, Dan, era un program încărcat pe un CD, o parte dintr-un matrix repetitiv.

❁❁❁

Aici, în Bucureşti, se simţea controlat, ghidat, bruscat la tot pasul. Era conştient că era doar un fir de nisip pe o plajă întinsă, împotrivindu-se atât cât putea valurilor ce erau menite să-l doboare.

Un fir de nisip, dar fără acel fir de nisip, nu s-ar mai putea opri înaintarea ameninţărilor. Iar alte fire de nisip, unindu-se, vor forma bariere, e drept, efemere, în calea valurilor vieţii.

Era chiar dovada vie că totul este posibil, iar excepţiile întăresc regula. Chiar un grăunte minuscul, deşi e alcătuit la fel cu celelalte grăunţe, poate avea personalitatea sa, poate crea, poate influenţa sau chiar forma alte grăunţe.

Dacă am şti ce căutăm, ce farmec ar mai avea călătoria?

❀❀❀

Oameni şi munţi

George nu ştia nimic din ceea ce i se întâmplase lui Dan. Acesta din urmă decisese să nu anunţe pe nimeni despre excursia lui de weekend. Era a lui, doar a lui, o evadare bine meritată, menită să-i reîncarce „bateriile”.

Aşa că se comportă normal când îşi întâlni colegul şi prietenul. Şi mai era un factor care contribuise la decizia lui: ştiindu-l dedicat relaţiei sale, nu a vrut sa-i strice eventualele planuri. Într-un fel, relaţia lor amicală se răcise, o simţea, dar nu îl putea învinui de asta.

Se întâlniră, ca de obicei, la Bursă.

— Salut, Dane, cum a fost weekend-ul tău?

— Mulţumesc, a fost în regulă, spuse Dan, luând în ultima clipă decizia de a-i ascunde adevărul. Răceala existase şi înainte, dar acuma apăruse o ruptură, un fel de feedback la comportamentul lui George.

Nu ştia de ce făcuse asta, aşa îi venise. La adăpostul muncii, se simţea protejat.

Dorea să uite cât mai repede traumele suferite.

Pe de altă parte, însă, avusese o experienţă interesantă şi incitantă în acelaşi timp. În plus, întâlnirea cu Mihaela îl răscolise, ca bărbat. Când te îndrăgosteşti de cineva, dar nu ştii de ce, poţi fi sigur că la mijloc sunt sentimente puternice.

❀❀❀

Începu să iasă în oraş seara cu noii lui prieteni. Mihaela însă îl completa, îi oferea acea afecţiune pe care nu i-o puteau oferi amicii. Se iubeau intens, zi de zi, ca şi cum timpul le-ar fi fost măsurat, ca şi cum, de ei ar fi depins toată fericirea lumii.

— Ia zi, Mihaela, spuse Dan într-o seară, pe când se uitau la un film, dacă ar fi să schimbi un singur lucru, doar unul, definitoriu pentru omenire, raportându-ne la trecut, prezent şi viitor, care ar fi acela şi de ce?

— Ce întrebare e asta, Dane? se strâmbă fata.

— Ei, haide, aştept răspunsul tău.

— Cred că aş opta pentru scoaterea ca invenţie din istorie a armelor. Datorită lor au murit şi vor mai muri atâţia oameni...

— Am mai pus întrebarea asta şi altor oameni. Am primit răspunsuri diverse, de la excluderea automobilului ca invenţie, până la a face imposibilă descoperirea bombei atomice. Ştii care a fost varianta mea de răspuns? Am propus creşterea capacităţii intelectuale de la aproximativ 10-12% cât este în prezent la un om obişnuit, la cel puţin 50%.

— Dane, cred că exagerezi. Vrei să te substitui Creatorului ? Şi ce garanţii ai că omul nu va dezvolta arme în continuare, chiar şi cu 50% capacitate intelectuală mărită?

— Nu ştiu. Dar aşa simt, că acest lucru ne-ar face mai buni, mai calzi, mai deschişi, într-un cuvânt, superiori variantei actuale.

— Mă îngrijorezi, Dane, cu ideile astea.

❀❀❀

Tânărul se retrase din discuţie, nedorind să provoace un conflict, dar deveni circumspect. Credea că Mihaela e pe aceeaşi frecvenţă cu el. Se înşelase însă. Da, aveau puncte comune, exista chimie între ei, dar asta nu era totul.

Ca un arici, îşi puse gândurile la adăpost, însingurându-se tot mai mult. Începu să se afunde tot mai mult în muncă.

Încercă să-şi mascheze suferinţa punându-şi masca omului de afaceri dur şi impenetrabil. Volumul tranzacţiilor sale aproape se dublă. Era un om de afaceri de succes, iar banii veneau, veneau întruna. Era un copoi ce mirosea vânatul de la mare depărtare. Specula, aproape perfect, evoluţia pieţei bursiere.

Într-o zi, văzu o scădere a preţului acţiunilor grupului Volkswagen. Luând ca reper indicele Dax, cumpără masiv acţiuni, în speranţa unei revânzări profitabile ulterior. Flerul lui îi spunea că va ieşi un profit bun din această tranzacţie.

Avid, îşi investi toate economiile în acţiuni Volkswagen. Apoi, ca şi cum ar fi fost controlat de un mecanism, independent de voinţa lui, se împrumută de la George, pentru a mai cumpăra acţiuni.

Părea a fi un jucător de cazino, care nu se mai poate opri din joc, investind bani în speranţa unui câştig facil, dar de facto, pierzând masiv. Aşa se şi întâmplă, de fapt.

Ca într-un scenariu de film cu suspans, se descoperi faptul că firma germană se folosise de un

❀❀❀

soft ascuns pentru a evidenţia emisii reduse la maşinile cu motor diesel.

Puterea presei îşi făcu simţită prezenţa, iar grupul Volkswagen înregistră un declin fără precedent. Apăsat de griji, Dan încărunţi complet în câteva zile. Oboseala acumulată era vizibilă prin cearcănele pronunţate care se accentuaseră. Avea o stare de agitaţie continuă, pe care nu o mai putea controla.

Ca şi cum asta nu ar fi fost destul, Mihaela aplică la o universitate din Italia pentru studii de masterat. Primind acceptul lor, îşi făcu pregătirile de plecare din timp, pentru a se putea acomoda cu noul sistem şi noua locaţie.

— Dane, iubitule, distanţa nu poate separa doi oameni care se iubesc! Avem atâtea forme de comunicare la îndemână... Până şi astronauţii de pe Staţia Internaţională comunică cu Pământul, deci nu văd nici o problemă aici.

O să ne vizităm în weekend-uri şi de sărbători, pentru început.

— Nu ştiu ce să zic, Mihaela, am problemele mele la serviciu, acuma pleci şi tu... Nu cred în relaţii la distanţă. Te iubesc, dar nu am nici o certitudine că relaţia noastră va funcţiona.

— Am înțeles. Nu mă mai iubeşti...

— Nu-i vorba de asta, sunt doar realist. Îţi doresc tot binele din lume!

— Să înţeleg că asta e un adio?

— Înţelege ce vrei să înţelegi. Sper doar să putem merge mai departe şi să ne găsim fericirea şi liniştea fiecare.

❀❀❀

— Am înţeles, spuse fata. Adio! Să fi fericit! Cu ochii plini de lacrimi ieşi din apartamentul şi din viaţa lui Dan.

Tânărul suferea, se simţea abandonat de cea care îi ocupase cea mai mare parte din suflet. Îşi asumase posibilitatea unei rupturi, redându-i fetei libertatea încă din momentul plecării din România. Nu dorise să se ajungă aici, dar nu avea altă alternativă.

Nici prietenii din grupul Mihaelei nu îi mai simţea aproape. Treptat, începu să se vadă tot mai rar cu ei. Parcă nu se mai potriveau în schema vieţii lui, odată cu plecarea Mihaelei.

La Bursă, lucrurile mergeau foarte prost. Tot ceea ce construise cu atâta trudă, se dărâma sub ochii lui. Se simţea ca un meşter Manole, care nu-şi putea termina lucrarea, dacă nu sacrifica ceva drag.

Dar iată că acest ceva se materializă prin plecarea Mihaelei şi culminase cu scăderea drastică, devastatoare a preţului acţiunilor grupului Volkswagen.

Fu nevoit să vândă tot, cu un preţ foarte scăzut, pentru a-şi putea plăti împrumuturile pe care le făcuse la George şi apoi la alţi câţiva colegi.

Nimic nu se mai lega. Capitalul său fiind epuizat, îi era teamă să mai facă alte împrumuturi. Colegii începură să-l evite. Doar George era cel care mai avea câte un cuvânt bun pentru el. Era lovit din toate direcţiile.

Dacă văzu că nu mai poate continua în sistem, Dan îşi dădu demisia.

❁❁❁

Mediul bursier este un mediu dur, unde doar cei mai puternici rezistă. Chiar şi de succes, brokerii pot claca în orice moment, dacă nu sunt suficient de puternici din punct de vedere psihologic.

Iar cei care nu puteau ţine pasul sau care intrau în insolvenţă, îşi dădeau singuri demisia ori erau pur şi simplu eliminaţi de sistem.

Un alt capitol al vieţii sale se încheia. O ştia. Era dezamăgit profund. De el, de oameni, de tot.

Aşa că, pe la sfârşitul verii, Dan se hotarî să părăsească Bucureştiul. Îşi strânse în două valize puţinele lucruri pe care le strânsese în garsoniera închiriată şi plecă. Unde? Nici el nu era sigur...

Ştia doar că locul lui nu mai era aici. Sufletul lui se golise de sentimente, de trăiri. Îşi lăsase în urmă trecutul. O bună parte din viaţa lui îi devenise străină.

Cu toate astea, simţi că scăpase ca prin urechile acului de faliment, iar despărţirea de Mihaela îl scutise de o traumă ulterioară. Mai bine că luase această decizie radicală acum. Era mai bine aşa. Deşi era afectat emoţional, iar cariera îi era compromisă, era convins de justeţea deciziei sale.

Totul se dărâmase în spatele său, dar viitorul putea fi reconstruit de la zero, din temelii.

Relaţia sa cu părinţii era mai degrabă formală. Îşi luase viaţa în piept odată cu plecarea la Bucureşti. Se sunau din când în când şi mai venea pe acasă de sărbători, în cochetul oraş de pe Mureş.

Fire independentă, îşi purta singur de grijă, iar părinţii îi respectau decizia. Oameni simpli, fără studii superioare, erau mândri de copilul lor. Dan

❀❀❀

făcuse sport de performanţă până la liceu, experimentând tenisul, fotbalul şi înotul, la care avusese cele mai bune rezultate.

Mai avea şi alte pasiuni. Îi plăcea să studieze ştiinţa, paranormalul şi istoria. Încercase chiar să scrie poezii şi eseuri. Astfel că Dan nu-şi alarmase părinţii. Le spusese doar că nu mai lucra la Bursă şi că îşi caută un nou loc de muncă. Cunoscându-şi copilul, părinţii nu îl chestionară suplimentar. Îl iubeau şi îl susţineau necondiţionat.

Aşa că Dan porni spre necunoscut. Dornic să-şi găsească liniştea, se hotărî să călătorească spre munte. Se gândi să aleagă un loc special, unde să se reinventeze, pentru a putea merge mai departe.

Oscila între Munţii Bucegi şi Munţii Retezat. Dat fiind că Bucegii erau destul de aglomeraţi, mulţi turişti alegând această destinaţie pentru petrecerea weekend-urilor şi concediilor lor, alese să se îndrepte spre vest, spre Retezat, tinzând spre linişte.

Era fascinat de legendele locului, de frumuseţea peisajelor, iar acum era un bun prilej pentru a-l descoperi.

Pe drum, singur cu gândurile sale, simţea cum lasă în urmă toată negativitatea experimentată şi acumulată. Muzica ambientală îi era bun tovarăş de drum. Îl ajuta de multe ori să atingă acea zonă de calm şi serenitate, tinzând spre starea fără gânduri.

Cu ceva ani în urmă experimentase fenomenul yoga, meditaţia şi asanele, care îi permiseră să depaşească obstacolele, să ţină sub control stresul şi să obţină rezultate bune la muncă şi în viaţa personală.

❁❁❁

Deja îi era mai bine. Spirit liber, adaptabil la orice condiţii, Dan era atent la drum, însă mintea lui începea deja să creioneze noi planuri.

Făcu o pauză la Braşov, unde mâncă puţin. Biserica Neagră îl fascina de multă vreme, aşa că se decise să o viziteze. Considera că bisericile şi mănăstirile sunt locuri sfinte, ce funcţionează asemeni unor condensatori. Condensatori care acumulau energiile oamenilor, exprimate prin rugă, retransmiţându-le apoi în eter, spre Divinitate.

Experimentase de mai multe ori puterea gândurilor, materializată prin eficienţa grupurilor ce acţionau într-o direcţie comună.

Încerca să preia cumva din forţa energetică a locului. Credea în continua perfecţionare a sa ca fiinţă umană, abordând pentru aceasta mijloace diferite, dar eficiente.

Orga imensă, tapiseriile şi picturile din biserică îl copleşeau, parcă veneau peste el, ca şi cum l-ar fi influenţat să intre în mediul spiritual, să devină parte din Divin, aici şi acum. Ştia că Divinul este în noi şi cu noi. Era liniştit. Se dărui total energiei divine.

Îşi continuă apoi drumul spre Parcul Naţional Retezat. Găsise o cabană de la care putea foarte uşor să facă drumeţii spre principalele vârfuri din zonă. După Haţeg, aerul i se părea mult mai curat. Iar gândurile lui deja erau filtrate, curăţate de orice negativitate şi dorinţă ce l-ar fi putut influenţa cumva la nivel subtil.

Se abandonă muntelui, deveni una cu el. Îi admira puterea, liniştea şi măreţia. Îşi lăsă maşina

❀❀❀

într-o parcare de la poalele muntelui. Luă rucsacul cu cele necesare unei şederi de câteva zile pe munte şi începu urcuşul.

La tot pasul, natura i se dezvăluia în toată splendoarea ei. Clopoţei, frăguţe, brânduşe, ciuperci, garofiţe, erau o încântare pentru ochi şi suflet. Urcuşul era greu, iar datorită ploilor abundente, calea de acces spre cabană era inacccesibilă pe traseul normal. Fu nevoit să înconjoare ca să poată ajunge la cabană. Urca de trei ore şi jumătate deja.

Începea să se întunece. Obosit, Dan era în culmea fericirii când ajunse la poiana în care era amplasată Cabana Floare de colţ.

— Seara bună, salută Dan.

— Bine ai venit, îi răspunse cabanierul, care îl îmbie cu o cană generoasă de ceai cald.

— Ia un ceai. E de zmeura şi afine. Te va revigora, zâmbi omul.

— Mulţumesc mult. E bine venit. Credeam că nu voi mai ajunge pe lumină.

— Ei, uite că ai ajuns. Mai sunt câţiva turişti în cabană. Mă duc să pornesc generatorul. Te poţi instala sus în pod, la prici.

— E tot ceea ce-mi trebuie acum. Un loc uscat, unde să-mi pun capul jos.

Podul cabanei îi adăpostea pe toţi, primitor, protejându-i de ploaia care se pornise. Turiştii cu care împărţea adăpostul erau oameni de munte. Fiecare îşi pregătea echipamentul pentru a doua zi, mânca sau se odihnea.

Dan adormi repede. În tăcerea întreruptă doar de sforăitul oamenilor obosiţi, visele i se

❀❀❀

furişau deja pe cărările muntelui, căutând ceea ce îi lipsea într-un mare oraş. Linişte, aer curat, natură neatinsă de mâna omului.

Dis de dimineaţă, Dan se trezi alt om. Ieşi în faţa cabanei, iar cafeaua fierbinte pe care i-o servi cabanierul îi păru un elixir magic, care îl conectă instant la ceea ce vedea în jurul său.

Pereţi de stâncă maiestuoşi, brazi înalţi pe piscuri golaşe de munte, soare, apă, tot ceea ce natura avea mai frumos. Alese să se odihneasca în prima zi. Savura fiecare moment.

Dormise mult. Corpul lui era însetat de odihnă. Mâncă cu poftă pe masa de lemn din faţa cabanei. Chiar şi gândurile îi amorţiseră. Îşi impusese să nu se mai gândească la trecut, să trăiască prezentul. Pentru viitor...

Apoi se culcă din nou. Se trezi a doua zi. Dormise şaisprezece ore. Îl durea tot corpul, era amorţit, înţepenit, ca şi cum o mie de ace l-ar fi împuns deodată. Înfometat, îşi pregăti două conserve pe care le completă cu o supă la plic pe care voia să o prepare la primus.

La masa din faţa cabanei, pe care mâncase cu o zi înainte, stătea o fată blondă, cu ochi albaştri ca cerul.

— Bună dimineaţa, spuse Dan.

— Dimineaţa a fost când m-am trezit eu, râse fata. Soarele-i de mult pe cer.

Râseră amândoi. Ca un disc de foc, astrul zilei îşi trimitea razele spre Pământ, mesaje ce zâmbeau vieţii. Un vânticel călduţ adia. Liniştea muntelui se impregna în suflete.

❀❀❀

— Ai dreptate. Eu sunt Dan.

— Îmi pare bine. Amalia, spuse fata.

— Pot să stau la masă ca să pregătesc o supă la plic?

— Sigur. Este loc suficient.

În timp ce supa fierbea, cei doi tineri admirau peisajul din jur.

— Am auzit că la cabană, pe timp de iarnă, vine o vulpe. Pentru mâncare. Blândă. Turiştii pot chiar să o fotografieze.

— E un loc magic aici, spuse tânăra.

— Într-adevăr. Supa e gata. Te servesc cu o porţie? spuse Dan.

— O supă caldă e binevenită. Mai ales aici.

Mâncară în linişte, admirând cabana şi peisajul mirific ce li se revela. Dan o studia cu coada ochiului pe Amalia.

,,Ce ciudată e viaţa... În urmă cu câteva zile eram disperat şi deprimat. Acuma sunt liniştit, cu o fată frumoasă lângă mine."

— Aş vrea să ajung la lacul Bucura azi, spuse Dan. Dacă vrei, putem merge împreună, ce zici?

— Acolo doream să merg şi eu. În doi, drumul pare mai uşor. Eu zic să pornim, deja e destul de târziu. Să nu ne prindă noaptea.

— Sigur. Ne vedem în cincisprezece minute în faţa cabanei, Amalia.

Echipaţi cu bocanci şi rucsaci de tură, cu mâncare şi apă, Dan şi Amalia porniră la drum. Datorită ploilor abundente, mici cursuri de apă se iveau la tot pasul printre stânci. O vreme, în drumul

❀❀❀

lor întâlniră tufe de jnepeni şi arbori răzleţi. Mici smocuri de afine, se iţeau din loc în loc.

— Uite, Amalia! Bujori de munte.

— Şi afineee! strigă veselă fata.

Mâncară cu poftă.

— Uite ce limbă mov am, râse şi Dan, cu gura plină de afine aromate, al căror suc îi „împodobea" bărbia.

— Foarte bune, foarte bune, admise şi Amalia.

Făcură multe poze, fascinaţi de ceea ce vedeau. Pe parcurs, peisajul se schimbă, pietrele luară locul vegetaţiei. Doar din loc în loc mai întâlneau câte o tufă de jepi.

Trecând de lacul Pietrele, începură treptat urcuşul. Drumul nu era greu, în adevăratul sens al cuvântului, dar necesita o atenţie deosebită, la vârfurile ascuţite şi alunecoase ale pietrelor de pe traseu.

— Uite, Amalia, pe versantul din dreapta. Vezi nişte puncte în mişcare? Sunt capre negre. Fă o poză cu zoom şi ai să le vezi mai bine.

— Extraordinar, aşa e, spuse fata.

Ajunseră la urcuşul final, dinaintea crestei Bucurei. Un vultur maiestuos plana în înaltul cerului iar marmotele ţipau ascuţit. Pas cu pas, cu răbdare, urcară mica potecă ce ducea spre creastă. Sus, un loc magic li se deschidea în faţa ochilor: lacul Bucura, cel mai mare lac glaciar din România, în stânga traseul spre Vârful Peleaga, cel mai înalt vârf al Retezatului, iar în dreapta traseul Vârful Păpuşa şi Vârful Retezat.

❀❀❀

Făcură popas pentru a se odihni şi a mânca.

— Ştii, Amalia, se spune despre Retezat că este un loc încărcat energetic, în care pot fi întâlnite portaluri şi chiar piramide energetice. Vârful Retezat ar fi o astfel de piramidă mascată. Iar în 1991, a avut loc în zonă un accident aviatic misterios, în care nouă oameni şi-au pierdut viaţa.

— Interesant. Eu ştiam doar despre legendele muntelui. Despre Retezat se spune că ar fi locul de baştină al pelasgilor, cea mai veche civilizaţie pământeană. Şi legenda lui Iorgovan care ar fi ucis balaurul ce-şi făcuse culcuş pe Vârful Peleaga, iar în luptă ar fi retezat vârful unui munte, care de atunci se cheamă Retezat.

Sunt şi legende cu uriaşi din vechime care locuiau aici, dar şi legende cu haiduci, care-şi ascundeau în apele lacului Bucura comorile.

— Sunt frumoase legendele. Şi locurile astea sunt chiar în faţa ochilor noştri.

Mai stătură o vreme lângă lacul Bucura, bucurându-se de apă, aer şi soare. Ca din întâmplare, se luară de mână, sărutându-se.

— Eu zic să ne întoarcem, Amalia. Mai avem câteva ore până la cabană. Mi-e teamă că vom ajunge foarte târziu.

— Gând la gând, Dane.

Porniră spre cabană. Deşi grăbeau pasul, era inevitabil faptul că vor ajunge ajunge pe întuneric la cabană. Nori grei, mustind a ploaie, coborau ameninţători. Aerul era tare, avea o anume încărcătură ce prevestea furtuna.

❀❀❀

Se însera deja. Dan era îngrijorat de acest fapt. Nu-şi făcea griji pentru el, putea face faţă unei furtuni pe munte, dar nu ştia dacă Amalia era pregatită de vreme rea. Iar odată cu noaptea, traseul ar fi devenit mult mai greu de străbătut decât în timpul zilei, pentru că ar fi scăzut simţitor viteza de deplasare, odată cu reducerea vizibilităţii.

— Să ne grăbim, Amalia. Ştiu că eşti obosită, dar fă un efort, te rog, să ajungem cât mai repede la cabană. Vine furtuna.

— Încerc, Dane, încerc.

Înaintau pe poteca cu pietre colţuroase, în şir indian, tăcuţi, atenţi la drumul alunecos. Dan mergea înainte, iar Amalia venea în urma lui. Deodată, un ţipăt neomenesc se auzi.

— Amaliaaa! Ce s-a întâmplat? strigă Dan.

— Uită-te în urma noastră, deasupra lacului, bâigui fata.

Luminiţe, când roşii, când albe, când albastre păreau a ieşi şi a intra în lac. Îşi schimbau forma, din ovoid, în cilindru şi triunghi.

Fata ţipa întruna, înnebunită de spaimă. Şi Dan era înspăimântat. O nelinişte cronică le făcea inimile să palpite.

— Linişteşte-te, Amalia, mai puţin şi ajungem la Bordu Tomii. De acolo nu mai e mult până la cabană.

Fata tăcu, semn că a înţeles, dar ochii ei îi trădau neliniştea.

„Iată că ceea ce m-a fascinat, m-a ajuns din urmă. Nu ştiu dacă sunt pregatit pentru aşa ceva. Dar trebuie să fiu tare, să o sprijin pe Amalia. Să nu

clacheze acum şi să ajungem cu bine la cabană", gândi Dan.

O luă de mână. Apoi luă rucsacul Amaliei, pentru a putea înainta mai repede. Îi simţea tremurul mâinii, ca o prelungire a bătăilor inimii, ce se zbătea ca o pasăre sălbatică în colivie.

Amalia conştientiză pericolul şi se adaptă situaţiei. Nu mai ţipa, dar gândurile i se zbăteau în creier ca un roi de albine înfuriate, căutând o cale de ieşire.

Se concentrară la drum. Se însera. Nori negrii de furtună se apropiau tot mai mult. Vijelia se porni dintr-o dată, fără nici un avertisment. Fulgere mari şi albe brăzdau cerul întunecat, ca nişte instantanee fantastice. Vântul îndoia crengile copacilor. Sunetul ploii era năpraznic.

Deşi aveau pelerine şi frontale, cădeau de multe ori, doborâţi de vânt şi speriaţi de fulgere, alunecând pe pietrele ude. Într-un final, cabana se ivi, singuratică, în faţa lor. Se adăpostiră repede, bucuroşi că au ajuns teferi.

Se schimbară de hainele ude, apoi mâncară ceva la lumina frontalelor. Ceaiul cald făcut de Dan îi făcu să se simtă mai bine.

— Nu ştiu dacă e bine să spunem ce am văzut, pentru că ne vor socoti mincinoşi sau, mai rău, chiar nebuni, spuse Amalia. Pot să dorm lângă tine?

— Haide. A trecut. Totul va fi bine.

Se vârâră amândoi în sacii de dormit şi încercară să adoarmă. Gândurile, însă, nu le dădeau pace niciunuia. Deşi erau obosiţi, resimţeau agitaţia

❁❁❁

interioară din plin. Adormiră îmbrăţişaţi, după mult timp.

Când se iviră zorii, coborâră în faţa cabanei. Când cabanierul le aduse cafeaua comandată, îi povestiră ceea ce li s-a întâmplat.

— Bine că aţi ajuns cu bine. Am mai auzit tot felul de poveşti asemănătoare, dar, personal, nu am trăit aşa ceva, spuse cabanierul.

— Amalia, eu cobor, spuse Dan.

— Nu mai stau nici eu, spuse şi fata, încă în şoc. Să plecăm, Dane.

Îşi făcură bagajele şi îşi luară la revedere de la cabanier. Coborârea le păru mult mai uşoară decât urcarea. Şi mai rapidă. Jos, în parcarea de la poalele muntelui, Amalia spuse:

— Mi-a părut bine de cunoştiinţă, Dane. Eu merg de aici la Braşov. De acolo sunt.

— Ce coincidenţă, pe acolo am trecut şi eu, când am plecat la drum din Bucureşti. Şi tot acolo mă îndrept şi acum, plusă Dan.

Simţea că se legase ceva între ei. Era deschis la tot ceea ce îi aşternea viitorul în faţă. Deşi se speriase la început, o admira pe Amalia pentru determinarea ei.

— Perfect. Ne oprim la Sebeş, să facem o pauză şi să mâncăm ceva?

— Sigur, Amalia. Mă bucur că putem călători împreună, mai departe.

Fiecare în maşina lui, cu gândurile proprii, încerca să-şi explice ce se întâmplase pe munte. Şi ce se întâmplase între ei. Era ceva nou, pentru

❀❀❀

fiecare. Dan era familiarizat cu fenomenele UFO şi paranormal, dar Amalia nu.

Era bucuroasă că se îndepărta de acest loc straniu. Simţea că nu va mai fi niciodată la fel. Parcă o furtună o răscolise pe dinăuntru, agitând totul.

După ce făcură pauză la Sebeş, tinerii îşi continuară drumul spre Braşov. Ajunşi în oraşul de la poalele Tâmpei, Dan şi Amalia se despărţiră după ce schimbară numerele de telefon.

Dan se cază la un hotel nu foarte scump de la marginea Braşovului. Căuta liniştea, căuta să se înţeleagă pe sine. Iar gândurile sale o căutau pe Amalia. Era o fată altfel decât Mihaela, îi simţea hotărârea de a realiza ceea ce şi-a propus.

La celălalt capăt al oraşului, Amalia avea gânduri contradictorii. Nu era o fire superstiţioasă, dar era dornică să înţeleagă de ce i se întâmplase tocmai ei această experienţă pe munte. Şi ce avea de învăţat din asta. Iar pe Dan îl percepea a fi altfel decât alţi bărbaţi pe care îi întâlnise în viaţa ei.

Era o îmbinare între o fire blândă şi romantică, dar în acelaşi timp fermă, bărbătească. Ca bărbat, îi plăcea, era genul ei, o proiecţie a viselor ei de femeie, când, la adăpostul întunericului nopţii, în patul ei de acasă, îşi imagina căldura şi mirosul trupului lui. Al celui ce o va face fericită.

A doua zi, Dan o sună. Se întâlniră la o cofetărie din centrul oraşului, la o cafea. Ca doi magneţi, se sărutară ca acolo sus pe munte. Intens. Buzele se căutau, într-o joacă fără sfârşit. Nu le păsa de lumea din jur, părea că sunt într-o altă dimensiune, de unde nimeni nu îi putea observa.

❀❀❀

Îşi povestiră apoi fiecare experienţele vieţii, dorind să se cunoască mai bine. Amalia lucra ca medic în clinica privată a tatălui ei, doctorul Aron, care pusese pe picioare această afacere.

Lucrurile mergeau bine la clinică, dar, iubind muntele, făcea mici excursii de weekend în împrejurimi şi nu numai, pentru a-şi descărca sufletul de suferinţa pe care o vedea la spital. Iubea libertatea, înălţimile, natura, iar muntele i le oferea cu prisosinţă.

Când află că Dan îşi pierduse serviciul, îi propuse o idee pentru o altfel de carieră, mult diferită de munca de la Bursă. Unchiul ei lucra în cadrul Academiei Forţelor Aeriene. Îl îndemnă să aplice pentru studii militare, ca pilot militar.

Surprins, tânărului i se păru foarte atractivă această ofertă. Ca orice adolescent, de mic copil îi plăcuse armata. Chiar şi pregătirea militară o făcuse la cerere, la Batalionul 183 Artilerie din Lugoj.

Aşa că acceptă propunerea Amaliei. Între cei doi tineri se înfiripa pe nesimţite o relaţie frumoasă. Ieşeau în serile calde de vară în parcuri, la film şi la cofetărie, ca doi îndrăgostiţi veritabili. Şi aşa şi era.

Examenul din vară, Dan îl luă cu brio, fără emoţii, obţinând un loc cu bursă la Academie. În toamnă, când cursurile au început, tânărul deveni un student foarte bun, atent şi conştiincios.

Era ceva diferit de ceea ce învăţase la Ştiinte Economice, dar îi plăcea foarte mult. Era o nouă viaţă, practic. Participa şi la cursurile Şcolii de Aplicaţie de la Boboc, din Buzău, dovedind ca pilot, inteligenţă, spirit combativ, răbdare şi perseverenţă.

❀❀❀

Începu să cunoască şi alţi prieteni de-ai Amaliei, cu care mai ieşeau în oraş sau în excursii. Căsătoria veni în mod natural, după un an, oficiată la Biserica Neagră şi sărbătorită alături de un cerc restrâns de rude, prieteni şi apropiaţi.

Era într-o dimineţă frumoasă de toamnă, când, împreună cu Amalia şi Silvia, colega Amaliei, porniră spre Buşteni, de unde doreau să urce pe platoul Sfinxului.

Bărbat frumos, Dan era simpatizat de Silvia, care chiar putea spune că avea în secret sentimente pentru el. Dar, cum Amalia era prietena ei cea mai bună, nu îndrăznea să facă nici cel mai mic gest necugetat. Chiar dacă era singură, ştia că va veni şi cineva care să fie pentru ea.

În maşina Amaliei, în drum spre Buşteni, simţeau cu toţii o bucurie de copil, care pleacă la joacă. Şoseaua era alunecoasă, dar traficul era intens. Era weekend şi staţiunile de pe Valea Prahovei erau foarte căutate de turişti.

— Ce bine îmi pare că mergem să vedem Sfinxul şi Babele, spuse Amalia, care conducea, întorcând capul spre Silvia, care stătea pe bancheta din spate a maşinii.

Scrâşnetul roţilor pe asfalt îi curmă brusc şirul gândurilor. Din sens opus, o altă maşină intră pe contrasens, izbindu-i frontal. Totul era schimbat, răsturnat, rupt. Trupuri şi obiecte se rostogoleau în aer.

Se luptau pentru fiecare gură de aer iar fiecare mişcare le provoca dureri imense.

❀❀❀

„Ce va fi, a mai fost”, gândi Dan. „Bucăţelele de sticlă numite oameni sunt rearanjate din nou şi din nou într-un caleidoscop bizar. Alergăm tot mai singuri spre o ţintă ce se îndepărtează mereu”.

Printre fiarele contorsionate, două mâini se căutau, ca atunci sus, pe munte.

Sirenele sfâşiau liniştea dimineţii.

❀❀❀

Despre autor…

Am început să îmi aștern trăirile pe hârtie în anul 1998, sub forma unor poezii. Natura, dragostea, oamenii, au fost, atunci ca și acum, motivele care m-au făcut să-mi deschid inima în Lumină. A urmat apoi o schimbare abruptă de direcție, în anul 2012, când, încurajat de prietenul meu, scriitorul și sociologul Alin Tomuș din Alba Iulia, am început să scriu editoriale social-economice în ziarele cu acoperire națională ,,Business Point" și ,,Business Adviser". Am avut mentori remarcabili în presa scrisă, cu ajutorul cărora mi-am dezvoltat capabilitățile jurnalistice: Dan Matei Agathon, Mircea Coșea, Vlad Hogea, Olimpian Ungherea, Alin Tomuș. În anul 2014 am redescoperit poezia, alături de grupul ,,Tu-Carte deschisă", iar în 2015 am luat un prim contact cu Liga Scriitorilor din România, filiala ,,Ioan Slavici" Arad, aderând la această organizație în anul pandemic 2020.

Dacă la început a fost poezia, pe parcurs, cuvântul scris a căpătat maturitate, forță și finețe, în cazul meu, abordând, pe rând sau concomitent, editorialul social-economic, eseul, recenzia, proza scurtă, nuvela, existând și premisele scrierii unui roman, după experimentul literar inedit din 2019, când am scris alături de alți patru autori, un roman comun, intitulat ,,Cubul cu cinci fețe". Publicul țintă, cititorul, nu are o vârstă optimă anume pentru a recepționa mesajul artistic. Am întâlnit copii precoce, dar și seniori cu suflet tânăr, cărora cartea le este unul din cei mai buni prieteni.

Cartea mea de debut, intitulată ,,Umbre în lumină", a fost o mare bucurie pentru sufletul meu. În cadrul ei, și-au găsit locul poezii mai vechi, de început, dar și produsul anilor 2014-2018. Fac parte din rândul

❀❀❀

acelor creatori care nu își reneagă începuturile. Orice călătorie începe cu primul pas. Iar odată început, drumul este pregătit pentru a-l străbate. De preferință, în crescendo.

Volumul a fost bine primit de public, o parte din poeziile mele găsindu-și drumul către cititori înainte de apariția volumului, astfel că, publicul a fost și familiarizat, și curios în același timp de conținutul noii apariții editoriale. Au mai fost și voci critice, unele pertinente, bazate pe observații tehnice punctuale, iar unele au fost de sorginte ironică. Desigur, nimeni nu s-a născut învățat, toți au început de jos în sus ca să ajungă în poziția actuală. Domnul profesor Constantin Dehelean este unul dintre cei care m-au susținut și încurajat, reușind astfel să-mi perfecționez în mod constant stilul. De asemenea, și doamna Lucia Bibarț m-a încurajat pe această direcție, unde, cu perseverență, am pătruns într-un univers mirific, cel al emoției numite cuvânt scris.

În anul 2020, încurajat de mentorul și prietenul meu de suflet, scriitorul Pavel Coruț, în condiții de pandemie (măști, distanțare, termometrizare și dezinfectare), am lansat la o cafenea literară, în aer liber, al doilea volum personal, cu titlul „Întoarcere la Cuvânt”. O carte atipică, greu de încadrat în canoanele unui anume gen literar, aș spune. O carte la care am lucrat timp de trei ani, fiind o provocare pentru mine, pe care iată, am reușit să o aduc la lumina zilei. Îndrăgind jurnalismul, am încorporat aici doisprezece editoriale apărute în „Business Point” și „Business Adviser”. Am continuat apoi cu studii mai vechi ale mele, care s-au născut în perioada studenției, la unele găsind răspunsuri doar acum, la douăzeci de ani după absolvire. Unele eseuri au fost însă, generate de interacțiunile sociale ale anilor 2019-2020, pentru ca, în finalul cărții, să își

găsească aici locul șaptesprezece recenzii ale volumelor unor autori arădeni și din țară.

Prefața acestei cărți a fost scrisă de cunoscutul istoric și psiholog Lavinia Betea, care a fost alături de mine și la lansarea cărții. Mă consider un om dinamic, energetic, căruia îi plac provocările care duc la o îmbunătățire/ perfecționare a aptitudinilor dintr-un anumit domeniu. Astfel că, la această lansare de carte, unde mi-au fost alături colegi și prieteni din Liga Scriitorilor și nu numai, am abordat, pe lângă literatură, teatrul și muzica, ca forme de exprimare artistică, care s-au îmbinat și completat reciproc, formând un tot unitar, artistic, unde emoția și mesajul s-au propagat spre publicul prezent la eveniment.

Trecerea de la poezie la cronica de carte? Aș spune că au mai fost și alte forme abordate de mine, între cele două genuri literare. Într-adevăr, recenzia (nu critica literară, întrucât nu am pregatirea specifică) reprezintă o abordare evoluată a cuvântului scris. Efortul depus pentru scrierea unei recenzii este mare, implicând, desigur, parcurgerea pe îndelete a volumului recenzat, dar și găsirea subtilităților artistice ale autorului, a unor lacune sau poate formule mai puțin inspirate.

Toate recenziile mele au fost făcute cu drag, din drag, pentru mine faptul că am câștigat noi prieteni în acest mod fiind o satisfacție care depășeste orice aspect material.

În anul 2020, luna aprilie, am înființat un grup cultural, intitulat ,,Arta-visul îngerilor”, grup care are în prezent peste 240 de membri. Tematica acestuia o reprezintă arta, în toate formele ei: muzică, sculptură, arhitectură, pictură, dans, literatură, teatru și cinematografie. În cadrul acestui grup, am demarat un proiect de anvergură, îmi place să cred, intitulat,

❀❀❀

„Foișorul cultural”, în cadrul căruia am organizat un atelier de pictură în luna septembrie 2021. În 2022 am mai organizat o seară de teatru în cadrul „Foișorului cultural”, în colaborare cu „Sufrageria Arădeană” și elevii Școlii Populare de Artă, coordonați de actrița Oltea Blaga. Ulterior, tot sub semnul „Foișorului cultural” am mai organizat o seară literară și „The Sound of music”, un eveniment în cadrul căruia muzica a fost cea care a „vorbit”, spre încântarea spectatorilor.

Revenind la proiectele literare, lucrez în prezent la o carte de nuvele, dar mai am în lucru o carte de poezii, una de nuvele fictional-istorice și un roman, care încetul cu încetul începe să prindă formă.

Din 2015 până în 2020, anul aderării mele la LSR filiala „Ioan Slavici” Arad, am frecventat ori de câte ori timpul mi-a permis, ședințele și evenimentele Ligii. Personal, raportându-mă la filiala arădeană, mi se pare a fi o organizație flexibilă, deschisă spre colaborari și parteneriate cu alte entități culturale locale și naționale. Elementul uman al LSR filiala Arad pare a fi împărțit între scriitori tineri și seniori, aceștia din urmă fiind preponderenți. Consider că grupul trebuie expansionat în mod constant pe direcția tinerelor condeie, pentru că orice club sau organizație trebuie să aibă o pepinieră proprie, care să continue munca începută de fondatorii ei. Din ianuarie 2022 îndeplinesc și atribuțiile de administrator al grupului de facebook al LSR filiala „Ioan Slavici” Arad, alături de alți colegi ai mei.

În încheiere, le doresc succes și inspirație tuturor colegilor mei, și nu pot decât să spun, la fel ca vechii latini, „Ad maiora semper”!

❁❁❁

Volume de autor:

- ,,Umbre în lumină” poezii, Editura Grinta, Cluj Napoca, 2018
- „Întoarcere la Cuvânt”, editoriale, eseuri, recenzii, Editura Rotipo, Iași, 2020
- ,,Ochii nopții”, proză, Editura Biscara, București, 2022 - format digital şi 2023 - format letric.

Volume în colaborare:

- ,,Cubul cu cinci fețe” roman, Editura Inspirescu, București, 2019.

Premii

- Concursul International ,,Sub stindardul tricolor” 2019, Premiul I la secţiunea proză;
- Concursul literar ,,Visul inimii” 2019, Premiul I la secţiunea proză;
- Concursul literar ,,Odiseea cuvintelor” 2019, Premiul II la secțiunea proză;
- Concursul literar ,,Odiseea cuvintelor” 2019, Premiul II secţiunea eseu;
- Concursul literar ,, Elogiu iubirii” 2019, Mențiune I;
- Festival Concurs ,,Vis de Toamnă” 2019, Premiul ,,Ioan Flora”;
- Concursul literar ,, Elogiu iubirii” 2020, Premiul III;
- Liga Scriitorilor din România, filiala ,,Ioan Slavici” Arad - Premiul III, proză, pentru volumul colectiv ,,Cubul cu cinci fețe” 2020;
- Concursul literar „Metafore - Ana Podaru” 2020, Premiul I la secţiunea proză realistă - parabolă;
- Concursul internațional ,,Armonii literare” 2020, Mențiune la secțiunea proză;

❁❁❁

- Festivalul - Concurs de creaţie literară (poezie şi proză) „Vis de toamnă”, ediţia a VIII-a, 2020, Premiul III la secţiunea proză;
- Concursul literar ,,Elogiu iubirii” 2021, Mențiune III;
- Concursul literar ,,Fascinația mării” 2021, Menţiune la secţiunea proză;
- Premiul pentru Cartea de publicistică a anului 2021, acordat de Liga Scriitorilor din România, filiala „Ioan Slavici” Arad, pentru volumul „Întoarcere la Cuvânt”
- Proiectul Internațional de Creație Literar artistică ,,Eminescu - un vis în aşteptare”, ediţia 2021-2022, Premiul II la secțiunea proză;
- Antologia - concurs ,,Inefabilul iubirii” 2022, Menţiune II.

Cuprins

ISBN 978-630-6565-01-6

,,Cuvântul este o altă formă simbolică de afirmare și relaționare a ființei noastre spirituale. Ca orice simbol, cuvântul, cartea în sine, sunt plurisemantice. Mesajul lor este dependent așadar și de receptor. Dacă în crezul nemuririi lor, neanderthalienii foloseau ocrul roșu și podoabe primitive, cuvântul scris e semnul aceleiași credințe. Doresc așadar autorului să slujească întruna în acest ceremonial al însemnului gândului pentru sine, contemporani și urmași."

Prof. Univ. Dr. Lavinia Betea

,,Uneori autoironic, deseori deschis spre o generoasă declarație de prietenie sau, de ce nu, de iubire a aproapelui, autorul nu este adeptul unor gesturi refulatorii de expunere a unor convenții facile. [...] scriitura sa, reflexivitățile sale sensibile, reflexiile acestuia devin iluminări din interior. Tocmai aceste reflexii ne dau dovada unui spirit care înnobilează spusa lui ..."

Prof. Constantin Dehelean,
Cenaclul ,,Luceafărul arădean"

,,Există [...] o spectaculoasă trecere dinspre real spre imaginar, care se întâmplă firesc, lin și spontan, ca și cum ai relata o poveste. Între aceste granițe își dezvoltă autorul propriul său univers [...] cu luciditate, tandrețe și sensibilitate, cu exprimări originale pe înțelesul tuturor. Un început de drum care... sperăm că nu se va opri aici."

Gabriel Cojocaru,
membru al Uniunii Scriitorilor din România

9 786306 565016